

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BAYAN YANI

98

NİSAN-MAYIS 2020 / 04
10 TL K.K.T.C:14 TL

ULAN
DAHA BİR AY
ÖNCE NASIL DA
BAĞIRIYORDUK!..
NEYSE GEÇECEK
BU KORONALI
GÜNLER
ELBET!..

Fiti
Fiti
Fiti

Ravine.

BAYAN YANI! AKTÜEL

Korona Virüs salgını nedeniyle evlere kapanma sonucundakorkulan oldu:
Aile içi şiddet arttı.

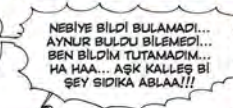
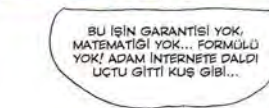
Şehirlerarası otobüs yolculuğuna kısıtlama getirildi. Valilikçe seyahat izin belgesi zorunluluğu getirildi. İnsanlar otobüs garlarına hücum etti.

Koronaya karşı kelle paça öneren Prof. Dr. Canan Karatay'ın ev hanımı, ilkokul mezunu komşusu olmak.

Pamukkale Üniversitesi'nde denemelerin ve araştırmaların sürdüğü "BİYOM" arazisi rektör eliyle talan edildi. Prof. Dr. Fevziye Toprak, yerli tohum için iş makinelerinin önüne yattı.

Her Kriz Cinsiyet Eşitsizliğini Olumsuz Etkiler...

Hablemitoğlu Ankara Enstitüsü
iletisim@hablemitoglu.net

Prof. Dr. Şengül Hablemitoğlu

Yine geldi bu krizde de ağır bir yük kadınların sırtına vuruldu. Az önce çalışırken televizyondan yapılan söyle bir açıklama kulağıma ilitti; "... kadınlar temizlik modellerini doğru kullanmalar. Evdeki eşyaları azaltınsınlar" gibi önerilerle bir erkek sesi devam etti. "Vay be!" dedim, kendi kendime, kadın eğer sağlık çalışanı ise, gidip hastanede virüse yakalanma korkusuyla çalıştıktan sonra evde bekleyen çocuklar, eşler, yaşı ilerlemiş yakınlarla da ilgilenecek. Eğer devredilebileceği kimse yoksa. Hatta evine gidebilecek zamanı olursa. Salgın nedeniyle eklenen yeni hijyen koşulları. Ve yine kadının artan bakım görevi, sağlık dışında başka bir işte çalışıyorsa geliri kaybetme riski, geçinmeyi sürdürme çabası, artma olasılığı yüksek ev içi şiddet. Üstelik bir af yasası hazırlığı var ki, pek çok kadın için korona kadar korkutucu. Nasıl? Yükler saymakla bitmiyor. Bir de, virüse yakalanma ya da korunma kaygısı var.

Çoğunlukla kadınların düşük ücretli olarak ve güvencesiz koşullarda çalıştıkları gündelik bakım işleri ile kadın yoğun hemşirelik ve hasta bakımı işleri yoksa; bu işlerin yapılmadığı bir yerde korona virüs riskini yönetmekten söz edemeyiz. Esasında #evdekale günlerinde evden çalışmaya başladığında her kadın ve erkek, bu görünmez işlerin yaşamızda ne denli önemli bir yer tuttuğunu fark etti. Bakım ve yaşamı sürdürmek için gereken temel ihtiyaçların karşılanması işlerinin değeri ve maliyeti görünür oldu. Ayrıca okullar ve çocuk yuvaları kapandığında, çocuklar birden eve döndüler ve çalışan pek çok kadın izin almak zorunda kaldı. Bunun için izin alan babaların sayısını tahmin etmek güç değil sanırım. Çünkü hem kadınlar kendilerini ve hem de yöneticiler otomatik olarak kadınların çocukların bakımından ve onlarla ilgilenmekten sorumlu görüyorlar. Şu da ayrı bir soru bu noktada; baba ve anne evden çalışıyorsa çocukları nasıl ilgileniyorlar? Dersler evden devam ederken çocukların sorumluluğu nasıl dağıtılıyor? Dışarı çıkması riskli yaş almış aile üyeleri için yapılacak alışveriş ve diğer gerekli şeylerden kim sorumlu olabilir; kızları mı, oğulları mı?

Biliyoruz ve hepimiz farkındayız korona virüs salgınının yol açtığı bu kriz, sosyal, ekonomik ve sağlık koşulları açısından özellikle kadınların yaşamını zorlaştırıyor. Dünyada da benzer bir durum var. Şu günlerde dünyanın pek çok ülkesinde evlerde kadınlar ev işleri, yardım ve bakım işlerinin yaklaşık % 80'ini ücretsiz iş gücü olarak yapıyorlar. Son yıllarda her 8 Mart'ta dünya emekçi kadınları mı? Yoksa sadece kadınlar mı? Denecek tartışması dönsün dursun ortada, kadınların tümü emekçi. Ev dışında bir işte çalışsınlar çalışmasınlar, emekçi hepsi. Korona virüsü ve karantina nedeniyle kadınların cinsiyete dayalı iş yükü arttı. Bütün bunları kadınlar yapmasaydı yaşam nasıl olurdu? Sık sık bu soruyu sormak gerek. Yanıt çok basit; yaşam dururdu. Hele bu kadınların yoksul, ileri yaşta, yalnız, fiziksel engel gibi özel gereksinimleri de varsa ya mülci de ya evsiz ve şiddete maruz kalmış olduklarını varsayarsak sorun bambaşka bir boyuta taşır. Yazık ki, her kriz kadınların iş yaşamı daha da kötüleştirir bir potansiyel taşır.

Birleşmiş Milletler Kadın Birimi'ne göre (*): salgının yarattığı krizden günlük kazananlar, küçük işletme sahipleri ve resmi olmayan sektörlerde çalışan kadınlar çok daha fazla etkilenecekler. Ve, hepsinden önemlisi salgınla mücadelede kadınların büyük bir emek yükünü sırtladıkları gibi aynı zamanda; 'sağlık çalışanları, bilim insanları ve araştırmacılar, toplumsal aktivistler, toplumsal barış aktörleri ve birleştiriciler ve bakım işçileri olarak' vazeçilmez ve kritik bir rolleri var. Yine aynı birim; koronavi-

rüs salgınından orantısız bir şekilde etkilenen kadınların ihtiyaçlarının ve liderlik kapasitelerinin, salgına mücadele süreçlerine entegre edilmesi gerektiğinin de altını çiziyor. Buna ilişkin bir dizi öneri sıralıyor;

- Enfekte olmaya, salgının ekonomik etkisine, bakım yüküne ve cinsel istismarı da kapsayan ev içi şiddete ilişkin cinsiyete göre dağılımın görülebileceği bir veri istatistiği olmalıdır.
- Salgında müdahalenin toplumsal cinsiyet duyarlı olması gerekmektedir. Toplumsal cinsiyet müdahale planları ve müdahale bütçe kaynaklarında bir uzmanlık olarak dahil edilmelidir.
- Sağlık ve bakım çalışanları için kadın dostu koruyucu ekipman ve hijyen ürünlerine erişim ve esnek çalışma düzenlemeleri desteklenmelidir.
- Müdahale ve salgının uzun süreçte yayılan etki planlamasında karar verirken, kadınlar süreci eşit olarak dahil edilmelidir.
- Halk sağlığı mesajları kadınların iş yükünü arttırmaya ve kadın odaklı değil, eşitlikçi bir dil ve hedef benimsenerek verilmelidir. Toplumsal cinsiyete duyarlı bir sağlık iletişimi ihtiyacı vardır.
- Salgının özellikle kadınlar üzerindeki ekonomik etkisini azaltmayı hedefleyen stratejiler geliştirilmeli ve kadınların dayanıklılığı artırılmalıdır.
- Salgından etkilenen bölgelerde cinsiyete dayalı şiddete karşı önlem ve müdahale hizmetlerine öncelik verilmeli, ilgili uzman mesleklerin hizmetleri artırılmalıdır.
- Salgın sırasında güvenli gıda erişim için kadınlar, hem tarımda ve hem de marketlerde düşük ücretli işlerde daha çok çalışmaktadırlar. Çalışma koşulları, ücretler ve toprağa erişim de dahil olmak üzere desteklenmelidir.
- Nakit transferleri kadınların erkeklerle ekonomik bağımlılığına neden olmamalı, hane halkını bütün olarak değil bireyleri eşit olarak hedeflemelidir.

Şimdi Birleşmiş Milletler bunları öneriyor. İyi güzel ve bunları yaşamsal öneriler. Ancak insan şu soruyu sormadan yapmayor. Bütün bunları sağlanmadığı bir yaşamın normal düzeni içinde kaç devlet yaptı? Özellikle, Türkiye şimdi nasıl yapacak? Sorular var, hepimizi kara kara düşündürmeye zorlayan. Bir yandan da, sistemin neden olduğu sorunların ve sosyal eşitsizliklerin üzerine ortenler var. Örtü büyüğü, örtü devasa. "Hepimiz aynı gemideyiz" diyorlar. Aynı olan sadece bizi kuşatan korona salgını. Bu salgına göstereceğimiz dayanma gücü her birimizin farklı. Çünkü eşit değiliz... Bu kaos yaratma gücü yüksek krizde, "kadınların sesinin duyulmamasına ve eşitsizliği artıran sorunların fark edilmemesine" dair duyduğumuz kaygı diğer tüm kaygılarımıza eklenip, uykularımızı kaçırıyor. İzleyip ve birbirmizi ses olmaya çalışıp, birlikte göreceğiz. Sağlık dileklerimle...

*<https://www.unwomen.org/en/news/stories/2020/3/news-womens-leads-and-leadership-in-covid-19-response>

Ezgi'nin Cinnet Kutusu

Ezgi Aksoy

● “Ölümde eşit olmak” diye bir kavram vardı 20. yüzyılda. Şimdi, 21. yüzyılın başında, ölürken bile eşit değiliz. Eşit değil, yalnızız. Yalnız bırakıldık. Düşünmeden de edemiyoruz aslında; yaşarken eşit miydik de, ölerken olalım...

● Emekçilere ücretli izin veremiyoruz, şantiyeleri, “inşaat”ı durduramıyoruz, fatura borçlarını erteleymiyor, kiralari ödeme güvencesi veremiyoruz. Ama kuruluşundan beri bu devlete vergimizi çatır çatır veriyoruz. Satmadığımız cumhuriyet varlığı da kalmadı. Yine de kasa bomboş! Aklımı çıldırıcım artık, nasıl olur lan nasıl olur!

● 10 yılı aşkın bir süredir evden çalışıyorum. Ofis hayatını hiçbir zaman sevmemedim ve evde olmaktan da hiçbir zaman sıkılmadım. Hatta insan evde neden sıkılır, bilmiyorum. Kalabalık şehirden tamamen kaçalı 6 ay, kalabalıklarla bağlantımı keseli ise neredeyse 5 yıl oluyor. Dolayısıyla benim hayatımda pek bir şey değişti diyemem. **Karantina** benim için zaten bir yaşam tarzıydı. Ama ben yine de sokağa çıkma yasağı istiyorum. Niye mi istiyorum? Yaşadığımız bu vahşi kapitalizm düzeninde, ancak sokağa çıkma yasağı olursa işe gitmeye zorlanmayacak

milyonlar olduğu için. Şantiyelerde, madenlerde, depolarda çalıştırılan ve yaşam hakları da dahil tüm hakları hiçe sayılan insanlar olduğu için. “Ölüm karşısında eşit” olabilmek için. **Tam karantina, ücretli izin, hemen şimdi!**

● Ama “Ev”le barışın... Ev sizin kabuğunuz, korunacağınız ve bu gerçeklikteki yuvanızdır. Eviyle barışık olmayan, kendiyile vakit geçiremeyen bireyler gelmekte olan yeni dünyada çok zorlanacaklar. Dost tavsiyesi. Kıpı!

● Bu süreçte devletten beklediğimiz en büyük şey, **şeffaflık**. Nerede kaç hasta var, bilmek istiyoruz. Kaç can kaybı var, bilmek istiyoruz. **Daha fazla test** ve daha fazla sonuç bekliyoruz. Vaka sayımız roket gibi fırlarken, sağlık çalışanları koruma olmadan çalışırken, üstelik istifa etmeleri bile yasaklanmışken, daha fazla şeffaflığa ihtiyacımız var. Uçurumun kıyısındaız, ama geri dönebiliriz. Ne de olsa en büyük, ENNNN büyük koz bizde, **yakalanmamak!** A-HA! Korona yerlerde, korona derbeder şuan!

● Piknik yapmayarak ve balık tutmayarak koronayı yenmek, **Enter!**

● Batı ülkeleri, bu işi ciddiye almadı ve önlem almada çuvallamış oldukları

gerçeğini birbiri ardına açıkladıkları ekonomi paketleriyle örtmeye çalışıyorlar. Ama ne yalan söyleyeyim, **Merkel’in** çıkıp da “sağlığınızdan başka hiçbir şey düşünmeyin, sizin arkanızda kapı gibi devletin var, **faturaları, kirayı düşünmeyin**” demesine müthiş imrendim. Biz sirtımızı dayayacak bir dal bulamadık. Epeydir böyleydi bu ama, bu sefer başka bir koydu be!

● Şu dönemde ülkeyi **Mansur Yavaş** yönetiyor olsaydı, bizim de sirtımız yere gelmezdi zannımca. Kuzey Avrupa ülkelerine tayini çıksa, en üst düzeyden başlatılacak gibi başgan yav!

● O değil de damat beyin kaloriferini bordsuzlar, dünya kadar elektrik faturası ödenirdi ha.

● “**Bidiğimiz anlamda dünyanın sonu geldi**”. Bu cümleyi ya da türevlerini, hemen hemen her kıyamet filminde bir kere duymuşuzdur. Bir zamanlar sadece fantaziden ve uzak bir ihtimalden ibaret olan bir kurgunun tam göbeğine düştüğümüzden, artık gerçek hayatda da zikredildiğini duyuyoruz. Yetmiyor; her gün zihnimizde yankılanıyor. “**The End!**” Dünya

mahallesinin sakinleri olarak, devcileyin bir travma atlatacağız. Yani, çoğumuz. Bazılarımız atlatamayacak zira. Ve artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Olmayacak olmamasına da, "yeni" nasıl olacak?

● **Harari'nin** bu konuyla ilgili verdiği müthiş bir röportaj var. Salgın sonrası dünyanın totaliter rejimlerin pençesine daha kolay ve daha istekli düşebileceği endişesini taşıyor Harari. Ben de öyle. Özellikle de **Doğu** adına korkuyorum. Bizim adımıza korkuyorum. 50 yılda yavaş yavaş olacağını tahmin ettiğimiz bir süreci şuanda hızlandırılmış kurs gibi yürütüyorlar. **Matrix geçersiz bir işlem yürüttü ve şimdi yeniden başlatılacak!**

● Bu arada alelacele yapılan **Kanal İstanbul** ihalesi, Erdoğan'a verilen yeni yetkiler, sendikaların faaliyetlerine dair kısıtlayıcı yeni düzenlemeler, çocuk yaşta evliliklere dair atılan tuhaf adımlar, sit alanlarının imara açılması falan burnuma kötü kokular geliyor. **Harari** geçiyor gözümün önünden! Hadi yanlıt bizi be devran!

● 10 sene önce "**Türkiye İran olur mu?**" diyorduk, şimdi "**Türkiye İtalya olur mu?**" diyoruz.

● En büyük yarayı hiç kuşkusuz **İtalya** aldı. **Avrupa**, böylesi bir acıyı en son **II. Dünya Savaşında** görmüştü. Üstelik, şu an hayatlarını kaybetmekte olan hastaların büyük bir bölümü büyük ihtimalle o acıyı da tecrübe etmişlerdi. Evrenin en büyük yasası can sıkıcı umursamazlıktır ne yazık ki. Evrende ve doğada iyi ya da kötü yoktur. Evren acıya kayıtsızdır. Çılgınlıkların uzayda yankılanması. Tesadüf ettiklerimiz ve edeceklerimiz bizler üzerinde ne kadar derin izler bırakırsa bıraksın, zamanın sonsuzluğu karşısında öyle önemsizdir ki... Ama işte bir sevdiğini kaybetmenin acısını ne bu evren alır durdurur, ne de bundan sonrakilere...

● 21. yüzyıl şehir insanının en büyük hatası, özünden uzaklaşması oldu. Doğayla ilişkisini unutmuş, doğanın gücüne yabancılaşmış bir tip insan vardı, **şehirli insan**. Teknolojisine ve sistemine güveniyordu. Bu gün yaşadığımız bu kibirin sonucudur, ne dersiniz deyin. Bu inkar ve inanma, bundan kaynaklandı. Bu pandemi 10 yılı aşkın bir süredir geliyorum, geleceğim diyordu. Biz yüzümüzü çevirdik...

● Üzerindeki akıl almaz insan aktivitesini bir anda bıçak gibi kesilince gezegenin bir anda nefes alması peki? Aman tanrım! Dünya en son bu kadar derin bir nefesi muhtemelen sanayi devriminden önce almıştı. 100 yılı aşkın süredir nefesini tutuyor. Şefkatimizden çok mahrum kaldı. Sadece yıkıcılığımızı tecrübe ediyor, bir asırdan fazla oldu. Hala barışabiliriz onunla da, hala vaktimiz var. Eğer bu salgından olumlu bir sonuç çıkarılacaksa, umarım dünyaya verdiğimiz zararın idrakına varmamız ve artık durmamız olur bu!

● Hiçbir zaman ve hiçbir fırsatta hiçbir şeyin bokuyla çıkarmaktan asla ve asla geri durmamak gibi bir genetik bozukluğumuz var zannederim. Bu konuda öylesine istikrarlıyız ki, çok canım sıkılıyor. 65 ve 65 yaş üstü bireylerin

birinci derecede risk grubunda olmaları nedeniyle evde kalmalarına önerildiği ilk zamanlar, her şey olağan seyreliyordu. Buralardan kilometrelerce ötede ceyran etmekte olan bir salgının ciddiyetini kavrayamayan insanlar, günlük hayatlarına devam ediyorlardı. Bu normaldi. İnsanlar bu hususta şaka yapıyorlardı. Bu da normaldi. Ta ki boku çıkana kadar! Kötü şakalarınızla bir sürü insanı üzdünüz, değil mi?

● Şinir krizinin eşliğinde İtalyan belediye başkanlarına güldüğüm kadar hiçbir şeye gülmüdem şu süreçte. Espri niyetine yapılmış olmasa bile öylesine komikler ki, bu travma aşkıktan sonra bir çoğu hayatlara komedyen olarak devam edebilir. Kişisel favorim, "**benzin istasyonlarında kuyruk var. Hayır, nereye gideceksiniz?**" ve de "**birden herkes spor meraklısı oldu, en son ilkokulda koşmuşsunuzdur, hayırdır?**" diyen başkan. Senin sinirinden bende de var, ama ben söyleyince komik olmuyor.

● İstanbul Tabip Odası Aile Hekimliği Komisyonundan **Dr. Hakan Hekimoğlu**, koronavirüs salgınına ilişkin katıldığı programa, "**Umreden ilk dönemlere termal kamerada ateşleri olduğu anlaşılmasın diye rehberleri parasetamol dağıtmış**" demiş. Bu doğruysa, korona salgınıyla ilgili en büyük skandal budur diyebiliriz. E pes! Şu yaşadığımız bir kıyamet filmi olsaydı, peşi sıra takip eden klişelerden ötürü muhtemelen zayıf not verirdim.

● Şimdi canlarım, zurnanın zırt dediği yerdeyiz. Dostu, düşmanı işte bu günlerde tanıyacağız. Yardım eden, destek çıkan, güven veren, sınıfa kalanı, hepsini bir bir tanıyıp ezberleyeceğiz. "**Ölmesizsiniz ölmesizsiniz**" deyip sırtımızı sıvazlayıp odalara çekilenleri de, elini taşın altına koyanları da göreceğiz. Şapka düşecek, kel görünecek. Siz dirayetinizi büyütün yeter ki! Yaşanacak çok bahar var daha.

SAĞLIK OLSUN

Berna Pak

Yine çıktık ekranlara bakanlar... Ben de onlara bakıyorum dik dik... Ve nefis müjdeli veriyorlar tonton tonton... Okullar 30 Nisan'a kadar uzaktan eğitime devam edecek diyorlar. Alt yazıda 30 Nisan'a kadar tatil yazan bant akıp gidiyor. TATİL!!!

Tatil mi? Tüm dünyayı sarmış bir virüs var ve medyamız tatil müjdeliyor.

Bir yandan da bu bir tatil değil diyorlar... Ben anlamadım bu iştin bişey...

Söyleyin yahu bu bir tatilse ben hemen gidip bir deniz kenarında mohito yudumlamak istiyorum. Saatter süren masajlar yaptırarak istiyorum. Tatilse yanık tenimle püfür eşen aşkım yelinde rakı balığı yapmak, mezelerine sarımsağı bolca basan, tansiyonumu yerlere indiren mekana küfür sallamak istiyorum. Tatilse plajda bütün gün malak gibi yatıp yan taraftaki ailenin salak muhabbetine tanıklık etmek istiyorum. Börkcec'in denizin en uzak noktasından annesine seslenmesine sinir olmak istiyorum. Tatilse kitap okumak, hamakta uyuklamak istiyorum.

Tatilse yalnız kalmak istiyorum.

Çocuklu çocuklu tatil mi olur?

Tatilse tatili evdekiler yapıyor.

Ben sabahdan başlayorum açık büfe yemeklere.

"Yumurtanız nasıl aldınız?"

Evde 3 kişiyiz üçümüz de ayrı farklı yumurta yiyoruz. Ben, (gözünüz önünde canlandırlut-fen) ocağın başında DJ gibi üç ayı tava, cis tak cis tak en hızlı ritimle eller havaya modunda pişiriyorum.

Biri çay alır, biri süter iştin bol bal boca edilecek, diğeri önce kahve alır kahvaltısını hemen yapamaz.

Ekmek kızırdı koş. Buluşukları yerleştir, yıka, boşalt... Günde 2 posta yikanıyor makine.

Bir yerde okumustum eve iki makine almanın gerekliliğini. Biri temiz olan biri pis olan için. Hiç boşaltma yerleştirme derdin olmuyor. Yediğini, içtiğini pis tarafa koyorsun. İhtiyaç olan tabak çanağı da temiz taraftan alıyorsun. Şahane sistem. Bence iş görür...

Kahvaltı biter ardından mutlakla kahve...

Yanında hoş sohbet beklierler.

Sonra öğleni aşkım... Arada 5 çayı mutlaka içleri kazınır kek mek bişey yok mu?

Öyle illet bir virüs ki bu, çılınlar gibi ev temizleniyor bir yandan. Yoğurtlar çitleniyor, ekmeklere çamaşır suyu fısıflanıyor.

Dişarıya mi çıkın hemen üst baş çamaşır makinesine, yine evdeki kadın yıka, as, kurut, topla. Ne oldu karantinadayız, canınızın sıkılacak bir dakika boş vaktiyok.

Yaşadığımız şehri sabunlu sularla yıkadı belediye foşur foşur, tabiri alannın yazık evin terasını yıkaması gibi bir sıcaklık yayıldı içime onları böyle köpük köpük kordonu yarkaren gördüğümde, çıplak ayakla o terasa basıp şeftali dişilediğim günlere döndüm bi anda. Öyle bir huzur öyle bir yaz esintisi, iyot kokusu...

Ama öyle bir huzur yok hiç birimizde.

Ben bu yazıyı yazarken henüz sokağa çıkma yasağı yoktu sadece okullar kapatıldı ve yaşlıları içeri tiktılar.

Sanki yaşlılar yayıyormuş gibi virüs. Sen bu yazıyı okuduğunda kim bilir neler değişecek seçtiğini okur? Öyle hızlı değişiyor ki her şey, çaresiz bekliyoruz ve önümüzden akıp geçen zamana bakıyoyuz.

Herkes evde. Devletimiz çocuklarımızı internet ortamında derslerine devam etmeleri için videolar yüklüyor.

Bizim oğlan sınıfta bile öğretmen dinlemiyor ki evde o disiplin nasıl girsin.

İlk gün aldı tableti tuvalette seyretti. İçeriden bağıyor "Anneee sosyalcinin sesi gitti" diye.

Zaten ilk günden çocuklara idam sahneleri, baş uçuurma temalı çizgi filmler sundular.

Almasın eğitim meğitim böylesi daha iyi. Bir de evde müdür, öğretmen, sınıf başkanı oldum bu vesileyle. Koridorda gürlüğü yapmayın diye bağıyorum yabancılık çekmesin diye çocuk.

Pedagojiden çok iyi anlıyorum. Çocuk travma yaşamaması, kendi rutinini bozmasın, sanki okul varmış, dünyanın sonu gelmemiş gibi davranıyorum, en sert müdürüaanın rolündeyim. Sürekli disipline gönderiyorum onu.

Sert ama tatlı bir eğitim anlayışım var. İdolüm Kel Mahmut.

Asla ön bahçede top oynatmıyorum.

Evden çıkmasına da izin vermiyorum, başka şansımız da yok zaten.

Bir yandan çok da hızlı geçiyor karantina günleri.

Tüm instagramcılar çılınlar gibi canlı yayın yapıyorlar. Tüm şarkıcılar konserlere başladı. Her yerden online dersler yğılıyor. Yöğalar, meditasyonlar, şifa çemberleri, ayetel kürsi zincirleri... Bir dakika boş vaktin yok.

Evde kal temalı ünülerin devasa salonlu, ful deniz manzaralı bir hafta kocayı göremeyeceğin büyüklükte evlerini de görme fırsatı yakalıyoruz bu arada.

Koronaya karşı seks öneren doktorlar doğuruyor sosyal medyaya.

Çamaşır suyu kokusundan asiyelet kat sayısı bin beş yüzü gıkımsı evin eğitimcisi, temizlikçisi, garsonu, aşçısı olmuş kadınlara öneriye bak. Seni alır kloraja boğarım doktorcum. Bir bilim adamı da demiyor ki koronayla mücadelede yontem olarak erkeklerin kadınlara bütün gün hizmet etmesi önerilir.

Türk genine bişeycik yapmaz diyen doktor da yok piyasada, oysa çılınlar gibi inanyordum kendisine. Bize kor mu be bu virüs diye. Temennimş meğer dediği bilimsel değilmiş.

Enfeksiyon uzmanı koskoca profesör de Allah bu virüsü neden yarattı diye halkı bilgilendiriyordu.

Sahi neden yarattı?

Sağlık her şeyin başı derler ya hepimiz şimdi oturup bunu düşünüyörüz.

Sevindiklerimizi görememek, koskocaman sarılamamak.

Hayatta kıymetli ne kadar çok şey varmış meğer, küçücük basit şeyler amma da değerliymiş ve bir an durup düşünmemişiz. Sahilde çıkıp yürümek. Bir cafe de sevdiğin biriyle boşa beles muhabbet edip kahve yudumlanmanın bedeli ölçülemezmiş meğerse. Akşam babanın eve sağlıkla, elinde sebzeye meyve torbalarıyla dönmesi, koşa koşa onun ayaklarına terlik getirmek, akşam olduğunda yanaklarına iyi geceler öpücükleri kondurabilmenin ne kadar bulunmaz nimetmiş. Annenin hasta olduğunda yoğurtlu çorba yapması, ateşini dudaklarıyla ölçmesi? Nasıl bir maddi karşılığı olabilir bunların?

Şimdi evde kalan vaktimizde düşünmek için zamanımız olacak.

Bir sürü şey çok geç gelecek. Belki bu çılın hal sona erdiğinde aldığımız dersi unutup çılınlar gibi işleyen zamanın peşine takılacağız çoğumuz. Ama mutlaka bir şeyler değişecek temelden. Hayat eskisi gibi akmayacak. Umarım en az hasarla atlattırız sevgili okur.

Umarım sevindiklerimiz en kısa zamanda sarılırsız. Umarım bir sonraki ya bambaşka bir konu konuşuruz.

Sağlıkla kal sevgili okur.

KORONAVİRÜS PSİKOLOĞUMU VURDU

Katina Karanikola

Cocukluğumdan beri, annemin itirazlarına rağmen, hayvanlarla çok haşır neşirim. Evimde onlarcasını misafir ettim, kimileriyle uzun yıllar yaşadım, kimileri geçirdi. Sekiz yıl bir muhabbet kusuyla aynı tabaktan yedik, yastığımda uyudu, kafese kapatmayı hiç düşünmedim. Samos adasında yuvasından düşmüş, çirkin mi çirkin, yassı kalfakaya kirlangıcını kediden önce kapıp, kaçak mültecisi gibi, saçının içinde saklayarak gümrükten geçirdim adaya getirdim. Damlalıkla yedirdim önceleri, büyüdü, penceremin camında uçmayı öğrendi ergenlik çağına ufuklara kanat çırpı. Onlarca oğlak geldi geçti evimden iğrenmeden yatağıma aldığım. Zira hayvanlarla geçirdiğim günler sürprizlerle doluydu. Bir bakmışım bilgisayarım parçalanmış kenara konmuş, yemek dolu tencerenin içinde bir baykuş, ben sarma içi hazırlarken asma yaprakları yok olmuş... Süleymancıklar cirit atıyor evin her köşesinde. Hiç birinden rahatsız olmuyorum, iğrenmiyorum. Ama bir tanesi var ki... Doğanın başına gelmiş, koronadan beter, en büyük bela bence. Adını dahi ağzıma alasım gelmiyor... Hani kuyruğumun geçtiği her yeri geçerim diyen. F.f.f... İlafini nerede duyarsam, görsেম deli oluyorum, uykularım kaçıyor. Ne canısına ne ölüsüne tahammül edebiliyorum, korana virüsünün dünyaya diz çıkırttığı gibi malum hayvanda bana çıkırtıyor. Günün birinde sabahın çok erken saatinde çöp atmak için çıktım evden. Yolum

ortasında ölü yatıyor bir tanesi. Panikten eve doğru değil de çöp bidonlarına doğru koştum, çöpi attım ve orada çakıldım. Yarım saatten fazla bekledim birileri geçerse onu oradan alır diye. Kimse geçmeyince yengeç gibi, ona sırtımı çevirerek, yan yan

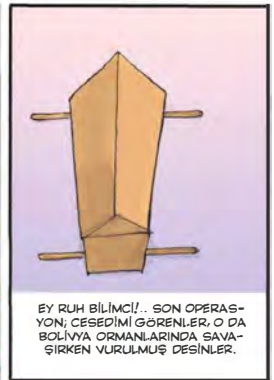
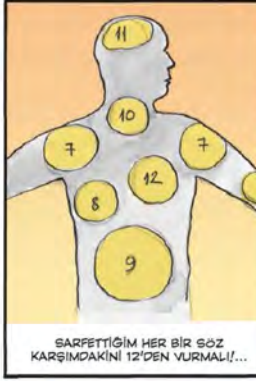
geçtim eve girdim akşama kadar da bir daha çıkamadım. Müstakil, bahçeli evimin etrafındaki boş arsalardan, birkaç kez, başı boş imroz keçisi gibi akıllarına estikçe eve damladılar. Lanet hayvanın evime girdiğini fark ettiğim an yüzüm önce pembeleşir ardından kırmızıya, kırmızının tüm fonlarından sonra mora geçer, başıma ağırlar girer, adanın yarısını feryadımı duyar, anında seferberlik ilan edilir. Doktor, esnaf peşine düşer, ben sersem tavuk gibi... Bu sürecin ne kadar sınırlı bozucu olduğunu anlatamam. Her gece mutfak tezgahlarını boşaltmak, sabah, ömrümde kullanmadığım kadar kimyasal deterjanlarla silmek, her gece yatak bazarlarını, çek yatları açıp içine girmiş midir diye bo-

kunu aramaktan helak oluyorum. Gecelerim kabullarla geçiyor: İşte güya sevgili Floksim (köpeğim) onu yutuyormuş sonra kusuyormuş falan... Acaba hamilemidir ya doğursa diye uykusuz geçen geceler. Halının gri renklerini nalet hayvana benzetiyorum, ağaçtan düşmüş saplı kuru yapraklarda onu görüyorum, elimim duvara yansıyan gölgesinden dahi sıçıyorum. Harbiden gücüm kesiliyor. Normal olmadığımı biliyorum. Bir insanın akıl sağlığını minnacık bir yaratık yok edebilir mi? Ben ki yılanları yakalayıp seven, denizin dibinde ahtapotları yuvasından elimle çıkartan o minnacık yaratık beni bir güzel delirtti. Kafayı yemek üzereyken Sağlık Bakanı yememiş, içmemiş beni düşüncü. Çocuk, kalp doktoru olmayan hastanemize psikolog gönderdi. Ohhh bir rahatladım bir rahatladım varlığı bile beni yarı iyileştirdi. Artık bende bir tafaflar ilk hastası ben olacağım, psikologa gitmekten utananlara örnek olacağım, fobimi yeneceğim....Günlerce hazırladım kendimi veee büyük gün geldi. Psikolog sempatik, güler yüzlü bir genç. Geçtim karşısına fobimi anlatmaya başladım ve bir andır ollerimiz değişti. Ben doktor o hasta olduk. Bana yılan fobisini anlatıyor, anlatırken de karşısında yılan görür gibi yüzünde acayip mimikler, ürpermeler....Hata imroz'a tayini çıktığında pek rahatsız olmuş yılanlardan dolayı. Vur-gün yemiş gibi oldum adeta. Kendisi fobilerini yenedimyse bana nasıl yardım edecek? "Umut yok mu?" diye sorduğumda birkaç seanstan sonra atlatacağımı vaat etti. F..nin resmini görmeye tahammülüm var mı diye sordu ve onla ilgili ufak bir kompozisyon yazmamı istedi. Niyetini anladım ben onun. Bana nalet hayvanın fotoğrafını gösterecek. Ben de ona bir yıllık düşüncümün korona virüs bizleri kuluçkaya yattırdı. Görünen o ki uzun bir süre daha fobilerimizle baş başa yaşayacağız. Ama şu korona virüsünden sağ salım çıkarsak yılanı alıp şaak diye masasına koyacağım. Ya kalp krizinden ölecek veya fobisini yenecek.

GÜDÜK RUHA ESTETİK... GÜNNY BAKAR

- Vaay, Zekeriya Bey'in gözdesi Karantinalı Sıdıka.

Yine bakkala gidiliyo haa. Esasen evin oğlu sıfatıyla benim gitmem gerekirken babam her seferinde seni gönderiyo. Hakikat bu Covid 19, yepyeni bir cemiyet hayata inşa etmek için üst akıl tarafından devreye alınmış bir proje galiba. Bütün örf ve adetlerimiz yerle yeksakmış oldu.

- Ay saçmalama abi. Çok arzu ediyosan buyur sen çık dışarı. Ben profesyonel evde oturmamca bi insanım zaten. Bu hususta yılar süren bi uzmanlığım var. Bana fark etmez. Babam "Her evden sade bir kişi ihtiyaçları karşılamak için çıkıyomuş. En gencimiz sensin bağıksılığın güçlüdür, sen çık" diye talimat verdi, o yüzden çıkıyoz her halde...

- Kızım bağırmadan konuş, duyurma babama. Zaten herifle eve sığımıyoz. Adama görünmemek için solucan gibi sürünüyorum odaların arasında. Ver bakılim şu alışveriş listesini... Hımmm... Eveet... Hımmm... Bak işte, alkol var. Babam kendine rakı söylemiş. Bu durumda kesin benim gitmem gerekiyor. Cemiyetimiz bu kadar da çökmedi Sıdıka. Bir genç kızın alkol almağa gönderildiği yerde görülüşmü? Reca ederim, bu noktada süreci başarıyla ve bir takım hassasiyetleri de göz önünde bulundurarak yönetme noktasında olalım.

- Semtimizin en süper marketine gidiyorum abi. Bizim ev kadar alkolü içecek reyonu var adamların. Raftan bi şişe alıp market arabasına attığını gören bile olmaz. Zaten herkes ikiye metre arayla dolaşıyo. Kasiyerler desen, virus korkusuna sepettekileri hızla "zıt zıt" okutup geçiriyorlar. O arada zannetmiyorum ki, beni yahut Saka Ailesi'ni ahlaken kınamaya vakit bulabilisiner.

- Hiç yarıdıcım olmuyosun ama Sıdıka. Bir çıkış yolu bulmaya çalışıyorum şurda. Gençlik çağındaki yılan gibi bir delikanlı, bu yaşta baba başkasıyla evde mi kalırmış? Valla şır olay çıkmazın, atmış beş yaş üstü bir insanların tansiyonunu fırlatmıyayım diye sessiz kalıyorum ama çok saçma yani. Yıl olmuş 2020 eşek kadar herif "Evden çıkma Samim" diye azarlanırmı yav!

- Yanlış anlama Samim, sana güveniyoruz yavrum ama dışarıdakiler güvenmiyoruz, ehehe...

- Ne diyosun lan? Dalga geçme Sıdıka, bağıksılık sisteminin komple kapatırımı olar bak.

- Şunu demek istiyorum canım ağabeyim: senin sosyal çevren daha fazla. Dışarıda kahveden, salondan filan bir arkadaşınla denk gelip toslasmadan başlayarak bir seri yakın temas hareketi

yapman çok olası. Yolda birbirini kucaklayıp kaldıran, şapır şupur öpüşen ve uygunsuz el şakaları yapan bissürü herif görüyorum ben.

- Liseli miyim kızım ben? Çıktan bırakırım o tür hareketleri. Sınırlı sayıdaki seçkin dostlarımla toslayıyorum o kadar.

- Bilmem mi? ... His his his... O seçkin dostlarının arasında, kıl döküp yere tüküren Bebetto Kâmil diye birisi de var hatırlatırım. Herif yürüyen tükürük hokkası, salya fabrikatörü, insan kılığında tıbbi atık. Şimdi ya onla karşılaşırın sokakta? En aşşa iki metre salya menzili var o çocuğun...

- Kişisel tesbit kullanıyorsun Sıdıka. O senin görü-

şün. Bana göre Bebetto Kâmil arkadaşımız, son derece efendi, hayat üniversitesini bitirmiş, ekmeğinde, yerli ve milli... Her neyse kızım uzatmıyalım. Şimdi içeri girip ebeveynlerimize mazeret beyan ediyosun. "Muayyen günümdeyim" mi diyen, ne diyeksen de, at bi yalan. "Süreci başarıyla kontrol etmek açısından ağabeyimin gitmesi son derece isabetli olacaktır" şeklinde görüş bildir.

- "Hayır" dersem? Ki diyorum...

- Yapma kızım kurban olim Sıdıka ya. Duvarlar üstüne geliyo, çatlıycam valla şu evde. Hayır bi de üstüne üstlük çocuk gibi hot zot azar. "Dışarı

çıkma Samim, öyle yapma Samim, böyle etme Samim... Senin iyiliğin için konuşuyorum Samim"... Lan bütün gün insan evin içinde naapar ya?

- Bilmem? Hiç düşünmemiştim böyle bir şeyi... Enteresan...

- Lan tamam kızım, sana hak veriyorum, seni çok daha iyi anlıyorum. Akşamları saat dokuzda cama çıkıp sağlık çalışanlarıyla beraber, yıllardır aile bakışıyla evde kalmaya zorlanan kızları da alkışlayım, mahalle baskısını lanetliycem. Tamam ver şu listeyi...

- Tamam ama bi küçük isteğim daha olucak. Bi kerecik de "Ben bir ayıym" desene abi. Hatta dur bi de videoya çekilim onu ben. Ehe... Şaka lan şaka, tamam...

- Laaaasaan!

- Olm tamam, takılıyodum ya... Aha, babam sesleniyo... Hihehe... Yürü bakalım Samim Bey... Kesin" Tavla oynayalım" diyecek yine... Yürü... Zar tutup üst üste gele at, mahveder bak...

- Hep senin yüzünden oldu. Bağırtdırın, sesini duydu, ne güzel unutturmuştu kendini. Dönüşte görücen sen Sıdıka... Hişt, bana bak kız, para yetiyosa iki de bira at torbaya... Tamam baba geliyorum... Cadısın kızım sen...

İÇİMDEKİ ORMAN

Yasemin Olur

yaseminolur@yahoo.com

Hayvanlar matematik bilmez değil mi? Matematik terimlerinden filan haberleri yoktur. Fakat bazen can sıkıntısından sonsuza kadar bizim onları kaptığımız kafeslerinin içlerinde yürürler. Aynı çizgileri takip ederek yürürler. Yürüdükları yol aşınır. Çukurlaşır. Bizim yüksek algılarımızın sonucu olarak ortaya atılmış ve "sonsuz" denilen matematiksel, felsefik kavramın sembolü birden toprakta canlanır. Evet, bir hayvanın canını yeterince sıkarsanız, biz üstün yaratıkların binlerce yıldır düşünmesinin ürünü olan bir sembolü kısa bir sürede yere çiziverirler. Bu, benim ve birçok kişinin son günlerde internet ortamlarında önüne düşen videolardan birisiydi. Kafese kapatılan kurt, başını önüne eğmiş volta atıyordu. Adımlarının altında yer sonsuzlaşıyordu. Belki de zihninde bir ormanda yalnız başına yürüdüğünü hayal ediyordu. İnsanların olmadığı bir dünyada... Sonsuza kadar yürüye-biliyordu. Fakat yürüye-rek bizden kaçamaz, belki hayallerinde...

Bu videonun üzerinden kısa bir zaman geçti. Sonuçta insan olarak rahat durmayı sevmeyen canlılar. Bize nispeten daha doğada olanlarımızdan bazıları gidip yarasaları yiyince, yarasalara dost bize düşman bir virüs de tüm dünyayı sardı. Uzun zamandır evlerdeyiz ve görünen o ki böyle de gidecek vaziyetler. Normalde insanların gezdiği, bahçelerimizin sadece insanlar atmış gibi seslerle inlediği günler biraz uzağımızda kaldı. Dün gece aşkımın çok da geç olmayan bir vak-

tedinde biraz hava almak için bahçeye çıktım. Dünya sanki terk edilmişti, insanların tarafından. Kedileri gördüm. Kediler ürkmekten dolayıyorlardı ve sonra çok da uzak olmayan yerlerden köpek ulumaları, havlamaları gelmeye başladı. Ürpertim. Biz dünyayı terk etmiştik ve dünya hayvanlara kalmıştı sanki. Bizim olmadığımız bir dünyanın içerisinde gezindiğimi hissettim. Biz bu dünyanın alkolik babası, dayakçı anası, hayırsız evladı gibi bir şeyiz diye düşündüm. Yuvamız olan dünyanın huzurunu kaçırıyoruz ve bir gün buralardan çekip gidersek sanırım arkamızda bizi özleyecek hiçbir canlı olmayacak. Biraz ortalarda görmememiz bile ortamda parti havası yaratmış. Hatta yapılan incelemelerde havadaki zehirli gaz salınımının azaldığına dair veriler var. Dünya bizim, sadece bizim, sonsuza kadar bizimmiş gibi emdiği enerji kaynaklarıyla kah oraya kah buraya uçuyoruz ya, kimdi o keyfi uçmalar, kaçmalar bitince dünya biraz oh demiş. 80'lerin meşhur oyunu Pac-man vardı. Pac-man önüne çıkan her noktayı yer yer, gider. Çok hızlıdır. Bu Pac-man tadındaki yaşayışlarımız gözden geçirip, yuvamız olan dünyayla ilişkilerimizi düzeltmek için bize bir son şans sunmuş gibi hissediyorum. Biz kendimizi toparlamazsak dünya bizi üzerinden silkeleyip atacak zaten. Hâlâ uzlaşmak için vakit var gibi duruyor. Şu günlerde ha-

yatımız büyük oranda karantinada geçiyor ve duyduğum kadarıyla herkesin canı feci sıkılıyor. İşte size varoluşunuz sorgulamak için evren tarafından gönderilen süper bir mesaj. Evde durun ve o hayatlarınızın şöyle bir yerde can sıkıntısı varsa orada sizin ruh sağlığınıza ilgili bir sorun var demektir. Bir bakın bakalım sıkıldığınız ne? Eşiniz mi, işiniz mi, doğurmak lazım diye dünyaya getirip durduğunuz çocuklarınız mı? Her hafta sonu gitmek lazım diye gittiğiniz, bir aileyi doyuracak kadar çok olan fakat neredeyse tamamı çöpe giden-serpme kahvaltılarınıza duyduğunuz özlem mi? "Giyerim nasıl olsa" diye hiç de ihtiyacınız olmadığı halde aldığınız giyecek-

lerin evde şöyle bir yürüyecek kadar bile yer bırakmaması mı? Denizlere atılmış pisliklerin boğduğu kaplumbağaların çığlıklarını mı duyuyorsunuz yalnız başınıza evde otururken? Kırdığınız dallar, havaya sıktığınız gazlar mı boğuyor nefesinizi? Hiç ihtiyacınız olmadığı halde sırf keyif için annesinden ayrıp kestiğiniz kuzular mı inliyor siz uyuyka dalarken? Bilemiyorum işte... Nedir sizin içine öksüz gibi oturan? Karantina öncesinde hayatlarımız aslında yanlış olduğunu bildiğimiz hareketleri unutmak için kaşılar yaşadığımız geçişimelerdeki belki de. Şimdi geçiştirmiyor olmak mı canımızı sıkıyor acaba? Sevdiklerimize aslında hiç sarılmadığımız mı geliyor aklınıza?

Kafese kapatılan kurt, ormanda yürüdüğünü düşünüp sonsuzluğu çiziyordu yere. En azından ben öyle düşünüyorum. Şimdi bizler de kafese tıkıldık. Kaçacak bir yerimiz yok. Dünyaya yaptıklarımızla yüzleşmenin vakti geldi galiba. Ya yüzleşip sorunlarımızı çözeceğiz ya da dünya bizi silkeleyip atacak üzerinden. Çünkü hayat yolunu bulur, hayat devam eder. Hayatın devam etmek için biz insanlara ihtiyacı yok. Bizim güneş batarken oluşan pembe bulutlara ihtiyacımız var, akan sulara, ağaçlara, nefes almaya, sarılmaya... Asla kullanmayacağınız eşyaların kalabalığında, evde volta atacak bir yer bulursanız bir bakın bakalım, nereye yürüyorsunuz? Bir an durun, düşünün... Siz yürürken içindeki "insan" nereye varmaya çalışıyor?

Benim içimdeki insan hep kopkoyu bir ormanda... Ağaçların dalları arasından sıcak bir ışık süzülüyor. Adım bildiğim çizgilerin sesini takip ediyorum. Az ileride coşkun bir su akıyor. Üzerimde hafif gışılar... Hiçbir markaya ait değil. Basit. Sade. Kafesteki kurdun zihnine varmaya çalışıyorum. Kurtla barışmak için... Kurt yürüyor ormanın bir yerlerinde, ben yürüyorum. Buluşacağız. Adımların çok yakın. Tertemiz toprağa basıyor çip-lak ayaklarım... ve orada kimseye "Corona"dan ölmüyor.

BETÜL YILMAZ

KORONADAN SONRA...

KARANTİNA

İpek Özsüslü

CORONA, İNSAN-
LAR TARAFINDAN
LABORATUVARDA
ÜRETİLMİŞ! AMAÇ
NESLİMİZİ TÜKET-
MEKMiŞ!

JOKER'İN GİŞEDEKİ
BAŞARISINI
KISKANAN BATMAN
OLABİLİR DİYE DUY-
DUM BEN DE...

E HANI
"EVDE KAL!"

İŞÇİSİN
SEN
İŞÇİ KAL!

+65 'İN ÖNLENEMEZ
SOKAĞA ÇIKMA İSTEĞİ

BAK HÜSNIYE
HANIM DA ÇIKMIŞ
İŞTE!

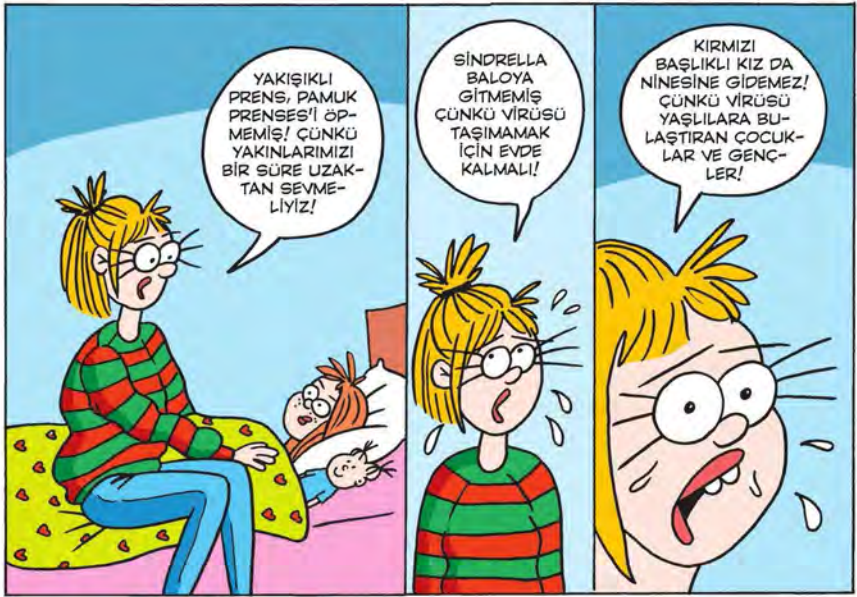
HÜSNIYE
HANIM KENDİNİ
DAMDAN ATSA
SEN DE Mİ
ATACAKSIN?
OTUR
EVDE!!

ABİLERİMİ SAKIN ÖPME DİYİNCE,
ANNEM...

SEN ABİLERİNİ KISKANIYORSUN!
KISKANÇ KURBAĞA!

PELİN "OBUR DÜNYALI"

İPEK ÖZSÜSLÜ

Aspie Güncesi 5...

Meltem Arkan

Bu yazıyı Elan Valley'de internetin ve cep telefonunun olmadığı, elektrikliğin jeneratörle çalıştığı, sobayla ısınan, sıcak su ve yemek için mutfağında odunla çalışan eski bir Ağa firnin olduğu yüzüklü bir köy evinden yazıyorum. Dışarıda muthiş bir fırtına var. Odada sobanın çitisi ve rüzgârın uğultusu dışında hiçbir ses yok...

Buraya ocak ayının sonunda doğru geldim. Ön gün sonra burada geldiğim ilk iki ay bitmiş olacak, haziran ayında tekrar döneceğim. Çok uzun yıllardır Galler'in ortasında, insanlardan uzakta, doğanın içinde bir taş kulübede yaşamak istiyordum. Bunun hiç kolay olmadığını da farkındaydım ama bu isteğim hiç azalmadan her zaman yüreğimin bir köşesinde durup duruyordu. O nedenle de birkaç yıl sonrası için böyle bir yerde yaşama planı yapmaya başlamıştım... Elan Valley projesi bana bu deneyimi hayata geçirme fırsatı verdi. Geçen sonbaharda yapılan başvurular arasından benim projemi seçerek beni bu yılın "Elan Valley Kadını" seçtiler. Farklı aylar olmak üzere bu yıl içinde altı ay burada geçireceğim. Her hafta farklı alanlardan, farklı ülkelerden sanatçı ya da sanatla ilgilenen ama farklı meslekleri olan kadınlar gelip benimle bir hafta burada kalıyor/kalacak. Onlarla geçirdiğim bir hafta içinde her gün saatler süren uzun yürüyüşler yapıp, birlikte çeşitli üretimler yapıyoruz. Kimi gün vadilerde, kimi gün dağlarda, kimi gün ormanlarda yürüyoruz... Kimi zaman çamurlara bata çıka, kimi zaman kayaların üstünden tırmanarak, kimi zaman kocaman çalları arasında, kimi zaman nehirlerin içinde geçerek yürüyoruz... Her misafirim, kendi deneyimlerini paylaştığı bir not defteri tutuyor... Bu defterler projenin sonunda Elan Valley'in tarih arşivine kaldırılacak... Sevgili

Akın Olgun'un deyimleriyle gerekçeler anladım buranın tarihine not düşmüş olacağım. Ayrıca proje bitiminde burada üretilen işlerden de bir sergi açılacak. Bu proje ile ilgili daha fazla ayrıntı öğrenmek isteyenler yaşadığım ve yaşadıkları tüm süreci "meltemarakan.blogspot.com" internet adresinden takip edebilir. Ancak bu blog da bu projenin bir parçası olduğu için ne yazık ki İngilizce...

Burada yaşadığım ilk iki ay, hayatımda olan bir sürü belirsizlik, kaos, anlaşılmazlık ve karmaşıklıkla değil ne kadar huzurlu ve net olduğunu bildiğim. O nedenle de bu yılın sonunda Elan Valley'de yaşamamın hayatımı ve beni nasıl değiştireceğini meraklı izliyorum.

Çünkü... Doğanın ortasında, son derece basit bir yaşamın içinde çok mutlu olduğumu anladım. Şehir yaşamına ve o yaşamın yarattığı benim için karmaşık olan insan ilişkilerine uygun olmadığımı emin oldum... Gördüm ki insanlar gerçekten anlayamıyor. Anladığımı sandığım her seferinde bir kez daha anlamadığımı geçireceği yüzüklüyorum... Neyi kayırmıyorum hiç anlayamıyorum, ama hep bir şeyleri kayırmıyorum... Ne kadar doğru yapmaya çalışırsam bakıyorum ki yine yanlış olmuştum... Sanırım otizmimden dolayı bir yanım ya çok saf ya

çok aptal ya da o kadar çok kendi dünyama gömülüyorum ki dışarıdaki dünyayı doğru algılayı yorumlayamıyorum. Sanıyorum ki yakınımdakilerle aynı dünyayı paylaşıyoruz... İnsanlardan ayrı algı değişikliklerinde kilitleniyorum... Ne, ne zaman, nasıl değişti takip edemiyorum. Önce tecrübeden sonra daha insanların söylediklerini doğru kabul ediyorum. Bir kişi seni aramamış çok yoğunum dediğinde, gerçekten yoğun olduğum için beni aramadığına inanıyorum, aklıma hiç aslında benimle konuşmak istemediği gelmiyor. Sonranda anlıyorum ki, aslında o bir bahane imiş... Burada yaşarken insanlarla yakın ilişkileri beceremediğimi kabul ettim. O nedenle sevdiğim insanlarla bile aramda bir mesafe bırakmaya karar verdim... Bir otizmli olarak sosyal ilişki dinamiklerini kesinlikle anlamadığımı kabul ediyorum. O nedenle sosyal ilişkile-

rimi mümkün olduğu kadar minimumda tutmaya karar verdim. Sanırım benim için en doğru olan insanları uzakta tutmak...

Nihayet, gerekçeler beni içten içe korkutan, güvensizleştiren, içinde suçluluk duygusu yaratan şeyin, sevimlemek ya da yalnız kalmak korkusu olduğunu anladım. Sevimlek tabii ki çok güzel ama sevimlek adına bile olsa bu yaşamak insan ilişkileri yüzünden sürekli suçluluk duyduğumu, sürekli güvensizlik hissettiğimi artık net olarak görüyorum. Bu ne yazık ki çocukluğumda da, gençliğimde de, şimdi de hep böyle olageldi... Sanırım benim dünyayı algılamamla diğerlerinin algısı bir noktada çarpışıp kaza yapıyor ve ben o noktayı hep kaçırıyorum... O noktaya gelmemek için de sürekli çabalıyorum ama...

Doğanın içinde, etrafında hiçbir şeyin olmadığı, fırtınada ağaçların devrildiği, yağın azıcık bir karın bile ulaşımı engellediği, kuşların taş evde anne karnedeki bir bebeğin güvenci içinde yaşıyor. Sobalı bir evde yaşamamın getirdiği rutinin beni ne kadar sakinleştirdiğini gördüm... Yaşamak ve huzurlu olmak için aslında ne kadar az şeyi ihtiyacım olduğundan emin oldum... Yağmurda, çamurda, fırtınada, karda yürümek, dağlara tırmanmak, odun kır-

maya geçmek, kömür taşımanın beni yormadığına, tam tersi bedenimle farklı bir ilişki kurmama sebep olduğuna şahit oldum. Ve bu projeden sonra artık şehir hayatına veda etmemin zamanının geldiğinden de emin oldum.

İnternetin ve telefonun olmadığı bir hayat ise bambaşka bir tecrübe yaşıttı bana. Gerekte hepimizin, kendi algımızı yarattığı kendi dünyamıza yaşadığımızın farkına vardım. O dünyaya nasıl olduğum dediği, olamı zihnimizin nasıl şekillendirdiği önemli olan... Gerçekmiş zihnimizde zihnimizle oluştuğu içinde artık gerçekler konusunda niye insanları birbiriyle hemfikir olmadığını anladım. Senin gerçek... Benim gerçek... Dünyanın gerçek... Bugünün gerçek... İçinde bulunduğum anın gerçek... Yeni başlığımın gerçek... Hislerin değişişim gördüğüm gerçek... Hepsi de gerçek... Gerçek...

Sosyal medya, internet, mesaj, görüntülü telefon gibi hızlı ve sürekli iletişimi içinde kalmamıza sağlayan her türlü araçtan da bizim zihnimizdeki dünyayı daha da abartılı algılamamıza neden olduğumu düşünmeye başladım. Sanıyorum yorumların, tepkilerin, alkışların, beğenilerin, beğenmeyenlerin, nefret edenlerin, alkışlayanların zihnimizde yarattığı algı ile dünyamızı şekillendirmeye devam ederken, aslında tamamen kendimizden geçiyoruz. Algımız, hislerimiz, korkularımız, beklentilerimiz, zihnimiz, içimizdeki sesler... Ben'lerimiz... Çok kalabalık ve çok yorucu...

Kendimle kurduğum ilişkinin "bana rağmen" çevremim beklentileri, sözleri, tepkileri, yorumları ve bunların benim korkularımın nasıl çalıştığı veya çalıştığı ile belirlediğini DEHŞETLE fark ettim. O nedenle kendime etrafımda bulunan somut durumlara konsantrasyon olmayı öğretiliyordum. Fırtınanın sesi gibi, sobanın ısı ve çitirliği gibi, rüzgârın uğultusu, yağmurun ıslaklığı, odunun kokusu, dünyanın ısı... Zihnimin dinlemek yerine, sevdikimi, yıllardır istemeye rağmen bir türlü cesaret edemediğim, yapamayacağım kadar korktuğum şeyleri denemeye konsantrasyon oluyorum. Uzun çok uzun yıllardan sonra korkmadan keyfim için resim yapmaya başladım... Yargılardan, eleştirilerden, başarısızlıktan korkmamayı öğreniyorum... Sessizliği içindeki huzura kendimi bırakmayı deneyimliyorum. Paylaşmam, paylaşılabilmenin farklı bir yanı olduğunu keşfetmeye başladım... Kimsemin sorumluluğunu üstlenmedim, kendimle, kendim için, kendi seçimlerimin her türlü sorumluluğunu alma cesaretini göstereceğim; kimse den, çok da kendimden korkmadım korkmadım üretilmeden yaşamayı öğreniyordum. Doğa Ana benim için gerçekten muthiş bir öğretmendi... Çok uzun yıllardan sonra yine yeniden öğrenmenin, öğrenmeye cesaret etmemin keyfine varıyorum. O nedenle Elan Valley'de yaşamamın beni her gün biraz daha kendime ulaştıracağına inanıyorum...

» Misafirlik davetlerine gitmediğim için yediyim bütün sitemler, virüs yeme korkuları ile nihayet son buldu...

» Sokakta maskeli maskesize, maskesiz maskeliye yadrigayan gözlerle bakıyor. Sanki sokakta değil dünya kadar bir hastane

koridorlarında dolaşıyoruz...

» 2020 gibi yıllardan bir günü merak eden çocukluğumuz, yine kolonya, yine yaşılar. Zavallı kolonya, bayramlarda bu kadar akrabaya döktüğü, daha bir tanesinin dezenfekte olduğunu göremedik ki... Bu kere de Virüsün bütün sorumluluklarımızı yüklediğimiz Kolonya kaldıramaz bu afetlerin yükünü artık...

» Dörtte üçü Yurt dışında yaşayan alem ile farklı gündemler yaşadığımızda birbirimize psikolojik destek olabiliyorduk. Şimdilerde aynı dünya, aynı KoronaVirüs, hepten tükendi psikolojimiz. Ailecek birbirimiz ile uzaktan eğitim dezenfektan icatlarımızı paylaşıyoruz. Yazışkan bile artık büyükleminiz ellerinden, küçüklerimizin gözlerinden yanaklarından öpmüyoruz selâmlarımızda... Aramıza gurbetten öte coronavirus girdi...

» Anneannemin tarihinde bugün, "türşuluklar kurulurken, vişne zamanı, kavurmalkılar yapılırken, koyunlar kuzularken, sen doğdun" gibisinden tanımlarına "Korona zamanıydı" diye bir şey de eklendi.

» Geçmişte bir gün bana "bu hijyen ne ki acep?" diye soran Anneannem çok daha geçmişte ile gelen tüğgazi, cam damacanayı siler temizlerdi. Dedem tüp değiştirdiğinde kızardı; "ben sana tertemiz tüp verdim, sen neden böyle kirlisini getirdin?" diye. Bir nesil atlayan gereksiz genetiğimizden damacana vs. her şeyi zaten silerken, şimdi hijyen tedbirlerini ilk seviyemden bir kaç kat daha arttırdım.

» Diyanet Başkanı, vaaz kürsüsünden bildiriyor "Camieye Gelmeyin" diye. "Ne kadar virüssüz olursan ol yine de gelme" "Huzur Evdedir" mi Acaba?

» Hiç kimse kendisinin virüssü olabileceğini sanmıyor ve herkes başkalarının üstüne virüs atıyor: Virüs Azmanı olmuşçasına da öneriler veriyor.

» Her şey de olduğu gibi en son Türkiye duyur... En çok da en son duyanlar duyarsız davranır...

» Virüse ecinni muamelesi yapıp, camiye virüs girmez, abdest virüsten

korur, Dualar grup halinde olunca daha etkili oluyor gibi dinsel çözümler. Sanki imza toplayıp mahallede spam komşuyu attıracağız gibi...

» Bütün dünya dezenfektanlanarak annelerimiz gibi, dip köşe bahar temizliği yaptı.

» Dünyanın artık trajedisi çok yüsek...

» Umreye gidemedik ama gidip dönenlerin gencikleriyle hepimiz daha çok **Haclandık**.

» Yurt dışından çikolata, eşofman, çay, haadan yüzük hurma bekledik, şimdi de gelen zoraki korona getiriyor.

» Sevdiceği kıza kırıp hayatını birleştiren yurdum delikanlılarını, karantinadan birilerini kaçırıp hayatını virüslendirmeye dönüştüren Corona, güç sen de artık...

65 YAŞ SOKAK ÜSSÜ...

» Hayatımızın 6 buçuk – 8 buçuk ve 65 – 85 yaş aralığı iki döneminde de aynı yaramazlık reaksiyonlarını gösteriyor ve kendi sağlığımızın koruması için aynı şekillerde cezalandırılıyor.

» Corona bakmaz yaşa başa. Virüs akıldan üstündür. Virüs yaşta değil bağışıklıktadır ...

» Hey gençlik o kadar da kendinize FaceApp yaşlandırma yaptınız, yine de 25 yıl sonraki hallerinizle empatiyi kuramadınız ...

» Evde Kal çağrısı, Sokaklarda yaşamak zorundaki Eviszler için o kadar acıtırıcıdır ki.

» Bir davetiye klasığıdır. Çocuk getirilmemesi rica olunur... Bir virüs klasığıdır ki, 65 yaş üstü kalsın...

» 65 yaş üstü cesareti, Cahil cesaretinden büyüktür ...

» Katbekat 65 yaş ötesi Dünya, bir virüssü daha kaldıramayacak artık. Dünya sistemden ayrılacak, neredeyse Karantinaya Alınacak...

» Riskli grup, taşıyıcı grup diye bilim kurgu ayarında ilerlerken, Cengâverlerin virüs versiyonu Gençâverler türü ve gençlerin, yaşlılara şiddetine, CoronaVirüs ile değil, 65 yaş üstü ile mücadeleyle dönüştü...

» Bir müzik grubu, arkadaş grubu, olur insanın Risk grubu ne? İradem dışı 23 Gruba eklendiğim sanal alemde sonra gerçek alemde de iradem dışı çok eskiyi hatırlamaklı Corona Yaşlılık Testine göre hiç içinden çıkamayacağım risk grubuna eklendim... Ama birilerinin de genciyim. Bakkala yollanan evin küçüğü gibi garip bir nostalji de yaşıyorum.

» 2019 yılında, Tv. Haberlerde, "2040 yılında yaşlı nüfusu çocuk nüfusunun önüne geçecek" diye bir haber duydum. Meğer ne şom ağızlı bir habermiş şu salgın günlerinde ...

HAKAN VİRÜTİK

(bas gitarıcı) markete gitme konsepti

Hakan bey kombininiz sizi sadece virüslerle karşı değil, aynı saldırısı, yangın, domdom kurşunu, nükleer felaket, zombi saldırısı, uzaylı istilasına karşı da korur. Ancak bacalarının cesurca göstermeniz onları tehlikelere karşı açık hedef haline getirmiş. Tüyley hiç mi koruma sağlamaz sağlar ama bir parça... yarin yanağında ve kalan son dezenfektanından gayri her yerde her şeyde hep beraber der gibi bakan gözleriniz alev alev çağırıyor yangınlara Hakan bey, insanı çingirliğinla sürükleyor. Şimdi yangın var diye bağırırvercem ve sokağa çıkıp otobüs duraya yalayacam o olacak

TAMAM, Bİ ARA GEL BİR HİKAYE YAZDIM, SEN ÇİZEBİLİRSİN DİYE DÜŞÜN-DÜM. ŞÖYLEKİ OSKAR ADINDA BİR ÇOCUK VAR, ANNESİ OSKAR MERASİMİNDEN ETKİLENEREK KOYMUŞ. NEYSE BU OSKAR'IN ANNESİ 79 YA-ŞINDA KANSER HASTASI, BABASI DA ALZAYMIR VE KAYIP.

ÇOK DRAMATİK OLAYLAR!

BABASINI HER YERDE HATTA MORGLARDA ARAMAKTAN VE BULAMAMAKTAN ÇOK YORULUR.

EBEVEYNLERİNİN ÇEKTİĞİ ACIYA DAYANAMAYAN OSKAR ÇOK SEVDİĞİ DOĞADA OTURUP BİR YOL DÜŞÜNÜR. BİOKİMYA BİLGİSİ SAYESİNDE BİR YOL BULMAYA ÇALIŞIR. YAŞLILARIN ACILARINA BİR SON VERMEK İÇİN ÇALIŞIR.

BENCE DE İNSAN
BULUŞU, BİOLOJİK
SAVAŞ BU!

YOK BEN
ÖYLE
DÜŞÜN-
MÜYORUM!

SADECE YAŞILARI ÖLDÜREN VE ÇEKTİKLERİ ACILARA SON VERMEK
İSTEYEN OSKAR BULDUĞU VİRÜSÜ BİR PAZARDAN YİYECEKLERE
ENJEKTE EDER, AMA OSKAR HATA YAPMIŞTIR. BU VİRÜS SADECE
YAŞILARI ETKİLEMEZ VE DÜNYADA BÜYÜK BİR DEĞİŞİME SEBEP
OLUR. NASIL HİKAYE? SEN BUNA EKLE, ÇIKAR, ÇİZ.

26.03
2020

FATİH TERİM POZİTİF,
MERKEL NEGATİF ÇIKTI
GİBİ CÜMLELER
KURDUĞUMUZ BİR
BAHAR ZAMANI EVDE
KALARAK BİR
VİRÜSTEN
KURTULMAYA
ÇALIŞIYORUZ.
KENDİ GÜNLÜĞÜMDE
ÇOĞUL KULLANDIĞIM
GÜNLER. ŞARTLARIMIZ
FARKLI OLSA DA
KORKUMUZ
BİR
VE HAVA
DAHA TEMİZ.

BU GÜNÜN VERİLERİ
DÜNYADA 472,720
VAKA, 21.312 ÖLÜ SAYISI VAR.

KORONA GÜNLERİNDE YAŞAM

Yaşamlarda Yeni Milat Korona Virüsü

Ankara, 24 Mart 2020

Yeni yılla birlikte Çin'de ses veren Korona virüs salgınının salladığı dünya, bazı ülkelerde artan ölümler, hayaletle dönen şehirler ve dünya döndü de duran yaşamlar. Korona parığı, karantina günleri ve ülkemizde 65 yaş ve üstü insanlara getirilen sokağa çıkma yasağı...

Korona, karantina, korku, koruma...

Korona virüsü yeni bir bilinmeyen, yeni bir yaşam biçimi karantina bu yenilerin getirdiği zihinlere ve yüreklerle bağdaş kuran korkudan çok korunma...

Küresel bir salgın olduğu için dünyadaki insan sesleri de küresel.

İtalya'da İsyen Eden Bir Belediye Başkanı İtalya'nın Delia kabasının Belediye Başkanı Gianfilippo Bancheri, koronavirüs (Covid-19) salgınına karşın sokağa çıkan yurttaşlara, sosyal medyadan paylaştığı görüntülü mesajla isyan etti. Bancheri, "Güzel günler gelecek. Herkes alışveriş için her gün sokağa çıkarsa her şey nasıl olduğu olacak?" diye sordu.

Bancheri, Çin'in Guangdong bölgesinde yaşayan bir Türk yurttaşımız tarafından Türkiye'ye çevrilen görüntülerde Başkan Bancheri, benzin istasyonlarına giden yurttaşlara seslenerek, "Yetkililer karantinada, evinizde oturun diye yalvarıyor, benzin alıp ne yapacaksınız?" diye sordu. Başkan Bancheri, "Ben 20 yıl boyunca koştum, spor yaptım. Bu zamana kadar en fazla 20 kişinin koştuğunu gördüm. Şimdi kentteki herkes aniden sporsever oldu. Bu kadar insan aniden spor aştığı oldu. Evde 20 kişi toplamış. 'Güzel günler gelecek' afisi hazırlıyor. Virüs böyle yayılıyor" diyerek isyan etti.

Genç belediye başkanının bu isyanı tüm dünyada izlendi ve izleyenler genç başkana hak verdi. Bu öyle bir virüs ki şaka yok. Bence bir milat oldu. Artık korona virüsü öncesi ve sonrası henüz tüm dünyayı sarsmasa da dünyadaki insanların korkulu düşü

olunca kendince korunma yöntemleri geliştirdi. Güzel eylemlerden biri de gönülden selamlamak.

KORONA VİRÜSTEN DERSLER

Günlerdeki ortam yaratan televizyonlardaki programlarla Korona ile yaşamımıza yeni sözcükler de girdi. En çok kullanılan ve benim arama motorlarına sorulan onlarca sorular ve sözcükler: Pandemi, enfekte, semptom (belirti), mukoza gibi tıp dünyasındaki sözcükler yaşamımızın sözcük dağarcığını zenginleştirdi.

Karantina günlerinde yaşamımızın güvenli limanları ve güzel önerileri çoğaldı da çoğaldı. İlk önerim kitaplar oldu. Kitaplarla yolculuğa çıkmak, tarihe, eski yaşamlara, şehirlere, unutamayacağınız sofralara, aşklara kısacası bilmediğiniz yeni yaşamlara çıkmak olur. Bu yolculuklarımız sonunda biriktirdikler, çoğalmak, ev kısıcaktaki sıkıntı günlerden ilk önerim Gabriel Garcia Marquez'in, Koleranın Günlerinde Aşk romanına uzanıp güneşli günlere yürümek...

16 Mart 2020, Ankara.

Evinde kal, sağlığın ve halk sağlığına özen göster. Sakın aymazlardan olma. Bol bol oku, günlük tut, yaşama ve sağlığın verdiğin önemi gözden geçir. Unutma evin kalan, sığınan, burcun ve sıcak yuvandır...

#evindekaltırkiye

Sanki yıllarca çalışmak zorunda olan biri değildim. Sanki tüm çalışan kadın, erkek emekçilerin haklarını savunmadım. Artık bulunduğum risk grubunu bildiğim için böyle seslenmek konumundaydım. Sosyal medyadaki bu mesajıma ufak tefek tepkiler olmadı değil hatta Giresun'dan Salih Yağla, "ya çalışanlar ne yapsin, " diye sorusunu paylaşımın altına yazmıştı.

Yine de evde kal, ev yaşamıdır diyenlerden olmayı sürdürdüm.

19 Mart 2020, Ankara

Bu akşam bu karlı akşam; Ankara'da alkışsız balkon yoktu. Sağık emekçilerine şükranlarımız sonsuz, onları çok seviyoruz. #sağikemekçileri

#sağikemekçikerinesaygıalığı

Yıllar sonra 97'de Susurluk skandalının aydınlığa kavuşması için yapılan kampanya. Her gün saat 21'de bir dakika ışıklarını kapatılması şeklinde başlayan eylem daha sonra sürekli ışıkları yakılıp söndürülmesi

Yaşar Seyman

yaasarseyman@gmail.com

ve sesli protestolara dönüşerek sürmüştü.

Onlarca yıl sonra coşkuyla bu eylem için balkona çıktım ve ellerim kuzarıncaya kadar bir başıma alkışladım. Soğuktan, kar yağıyordu, sitemizin balkonlarına çıkan insanlarla birbirimizi tanımadan dayanışma kurduk ve dakikalarca sağlık çalışanlarını alkışladık. Dışarı çıkmayanlarda ışıklarını yakıp söndürerek bize destek oldular. Ne güzeldir dayanışma ne güzel...

Ertesi sabah bir hekime bu eylem için duyulan soruldu: "Bu alkışçı izimizi ısıtıyor kuşkusuz yine de doktorlara, sağlık personeline karşı yapılan şiddeti unutturuyor," dedi.

21 Mart 2020,

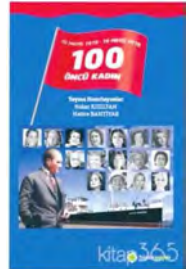
Sosyal Medyada Korona

Çin, İtalya'ya yolladığı tıbbi maske kollelerinin üzerine Seneca'dan bir şiirle süslemiş: "Bizler aynı denizin dalgaları, aynı ağaçın yaprakları, aynı bahçenin çiçekleriyiz." Japonya da Çin'e yolladığı kolları bir Budist şiiri ile:

"Farklı dağlara, nehirlerle sahip olsak da aynı güneşi, aynı ve gökyüzünü paylaşıyoruz." Biz de Nazım Hikmet'le sürdürelim: "Yok, öyle umutları yitirip, kanaklıklara savrulmak! Unutma aynı gökyüzü altında, bir direniştir yaşamak."

Korona günleri her şer de bir hayır vardır misali yaşamı testten geçiriyor.

Bir imza günü fotoğrafına bakınca: kendi kendime bu güzel günler gelir mi soruma hemen yanıt veriyorum, yakındır hem de çok yakındır. İnsansız dünyayı yönetmek isteyenlere haykırarak istiyorum. Her şey insanla güzel, her şeyin üstesinde gelen insan, sevgiyle, sabırla bu günleri de aşacaktır. Ruhusuz robotlarla dünyayı yönetmek isteyenlere inat, sevgiyle tüm belaların kurtulmasını yolları elimizdedir. Sessiz katil Korona'ya da insan aklıla, bilimle, sevgiyle yenecektir. Bu günlerde sığınacak liman sanatsal. Sanatla soluklanmalıyız. Unutmayın gelecek güzeldir...

BAYAN YANI

2020-04-NİSAN-MAYIS

Aylık yayın süresi yıl boyunca.
BD Basın Yayın Tic. Ltd. Şti. adına
Sahibi ve Yayıncısı Müdürü
Tuncay Akgün

Renklendirme Editörü

Fikret Özdemir

Grafik Düzenleme

Cebal Olcu

Müessese Müdürü: Ali Yavaş

Abonelik: Aysun Öztürk

ADRES: Duatepe Sok. No:16

Yeldeğirmeni/Kadıköy

TEL: (0212) 292 94 50

FAX: (0212) 251 5754

BASKI: LeMan Ofset

(0212) 850 90 93

DAĞITIM: Turkuaz Dağıtım

Paz. A.Ş. (0212) 249 91 13

BİR RÜYA GÖRDÜM, SANKİ DERSİN MASAL... UPUZUN GİBİYDİ AMA... ASLINDA ÇOK DA KISAYDI...
EVİMİZ VARDI!... ANAM, BABAM VARDI!... KARDEŞLERİM VARDI!...

UPUZUN YASTIKLAR VARDI! BÜTÜN
KARDEŞLER AYNI YASTIKTA UYUR-
DUK! ZAMAN, GAZ LAM-
BASİ İŞİĞİNDA AĞIRDI!

BİRDEN HER ŞEY
HIZLANDI! Bİ
DÜĞMEYE BASINCA
IŞIK ÇAKTI.

Bİ DÜĞMEYE BASINCA
DUNYA AYAGINA GELDİ!

BONRA O KOSKOCA DUNYA
CEBE SİĞDİ! AYNI EVİN İÇİNDE
HERKES KENDİ DUNYASINA
DALDI! DUNYA İÇİNDE BİRBİRİN-
DEN HABERSİZ DUNYALAR OLDU!

KAH DEPRİM OLDU "EVİ-
NİZE GİRMEYİN" DEDİLER!

KAH VİRÜS GELDİ "DIŞARI
ÇIKMAYIN" DEDİLER!

İNSANLAR HEM ÇOK
İYİYDİ! BİRBİRLERİNE
YARDIM ETTİLER ZOR
ZAMANLARDA!

HEM DE ÇOK KOTUYDULAR!.. BİR-
BİRLERİNİ ÖLDÜRDÜLER SÜREKLİ!

SANKİ BİR KÜS BİR DALA
KONDU... UÇTU... ÖYLE
CABUK GEÇTİ ÖMRÜM!

GERÇEKTEN Mİ YAŞADIM
RUYA MI GÖRDÜM ANLA-
MADIM BE KIZANIM!

KARANTİNA ZAMANINDA AŞK

İtîr Bağdadi

Organik Kız Kuruşu

Bir hareket, bir fanfanton bekleyerek bu yazın okumaya başladığınız sızı hayal kırıklığına uğrattığınız sevgili okuyucu. Gururla bekarım ve bakarm, üzerine afiyet. Daha önceki sayılarda birinde benim gibi kadınların karşısına çıkan kismetleri analiz ettiğim "Külistür Piyasası" yazımı özet geçmek gerekirse 40 yaş üstü bekar kadınların içinde bulunduğu pazar koşulları ekonominin günümüzdeki gidişatından beter.

Bekarlık benime dolu bir sosyal hayat varken bir nimet olsa da karantina yüzünden evlere tikiğimiz bu günlerde bir yalnızlık sorğulaması yaratmakla. Son zamanların kırk dizileri ve filmlerini izlerken kendi akıbetimi düşünür oldum, bir kriz patlasa ben ne olurum diye merak içindim. Survivor'a katılsam ilk beni elerler, Walking Dead deseniz ilk zombielerden biri kesin ben olurum.

Genelde benim yaş grubunda çok konuşan kadınları vakit kaybetmeden eleyen korku ve kırk filmi yerine karantina döneminde romantik filmleri izlemeyi tercih ediyordum. Sağolsun günümüz medyasında büyük aşk filmleri hiç eksik olmuyor. Ana hikaye hep aynı, bir kırk durumu, tüm koşullara rağmen bir araya gelen bir kadın ve bir erkek ve sonunda müthiş bir aşk. Katolonya Açık Üniversitesinden (UOC) araştırmacıların bir çalışması göre Hollywood artık bizim aşk beklentilerimizi belirlemekle, hatta kime aşk olacağımızı bile etkilemekle. Genelde bu tür filmlerde kadın ve erkek arasında erkeğin üstün olduğu bir statü farkı bulunmakta, kadınlar sürekli korunmaya muhtaç ve erkekler hem maddi hem de manevi olarak güçlü durumdur. Bu araştırma sayesinde neden Game of Thrones'daki Khal Drogo veya Vikings'deki Ragnar Lothbrok tiplerini bir dönem istem dışı hedef haline getirdiğimizi anladım. Tabii bu merak içinde bulunduğumuz topraklarda çok da uzun ömürlü olmadı, ne de olsa burası Anadolu, hayaller ve gerçekler kısa dönemde kendini belli etti.

UOC Sosyoloji bölümünden Prof. Dr. Francesc Nunez'e göre medyanın bize aşkı bu şekilde anlatması hepimizi kendiliğinden mutsuzlaştırıyor. Yüksek standartlar yaratan filmler izlediğimizde

lentimiz ve hayal gücümüz artıyor, sonra da karışmış çikarlar bizlerde sadece hayal kırıklığı yaratıyor. Nitekim Grinin Elli Tonu filmini izledikten sonra hangimiz partnerlerimizle bir hayal kırıklığı yaşamadık? Kırbağlar bir yana, hepi-mi o hikayede ki sıradan kızın kendine aşk ettiği zengin, yakışıklı ve yatacata tecrübeli Christian Grey'i istemedik mi, ama yine hayaller ve gerçekler karşılaştırması yaptığımızda karışmışa gece yarısı "uyudun mu" mesajı atılan kırktı.

Tabii şimdi hepimiz coronavirus karantinasından dayken aşk arayışımız da etkilenmiş durumda. Şimdi Grinin Elli Tonundaki sahnelerden uzak romantizm zamanı, ne de olsa maske ve eldivenle sevmek biraz zahmetli olduğu için kendimizi duygusalğa teslim etmekte yarar var. Yere mendil düşürmek de biraz zor – ne de olsa her yer mikrop. Türkmen Şoray kurallarına mecburen geri dönüyoruz. Bu zorlu dönemde yeni tanışmalar da neredeyse imkansız olduğu için sızı bilmem ama ben geri dönüşüme bırakılmış elimi aramış olablirim. Eğer bir ex olarak bunu okuyorsanız, alınmayın, bu size özel bir durum değil, tüm exlere genel bir durum. Bir merkur retrosu, bir de coronavirus karantinası sayesinde eskilerden kim var kim yok yoklama alırdık. 1970'li yıllarda sosyal psikologların yaptığı bir araştırmaya göre tehlike anında insanların romantik arayışları artmaktaymış. Siz de o exleri arayanlardansanız günümüzün koşullarını suçlayın.

Karantina sayesinde tam bekarlık kriz anında kötü mü diye düşünürken bir baktım Çin'de 2 ay karantina altında kalan çiftler arasında boşanmalar artmış. Aynı ortamda olmanın gerçekleri filmlerde gösterilen aşk hayallerinden epey farklı çıkmış. Sizleri bilmem ama evli veya bekar, karantina zamanında aşk maşk yok.

EN SEVDİĞİMİZ PEMBE DİZİ : İNGİLİZ KRALİYET AİLESİ

Geçtiğimiz aylarda, aslında hepimizin beklediği ve "vayyy kadına bak hahal olsun" dedirten bir olay yaşadı. Sussexler, Nenemiz Elizabeth'in himayesinden çıkmaya kararlıydılar. Sanırım Archie Bebek'in "KRALİYET MALI" olmasını hazmedemedi fitneci Meghan. Kadını da nasıl yeriyorom belli değil, bir anda idolum, bir anda fitneci yapıyorum. Meghan sorry tatilim. Öyle demek istemedim ama hak hukuk meselesi.

Meghan Markle çoğu kadının gözünde bir kahraman artık.

Sırtı ağırhan kocasının sırtını çığneyen kadın gib, kraliyet kurallarını

"hadi bize bay" diyerek alıp eşyalarını aileden ayırdılar. Atacak bir toplumun kadınları olan bizlere de bu olaya "idolumsün Meghan" demek düşü. Dünyaya yansımaları nasıl oldu bilmiyorum. Araştırmaya gerek duymadım. Bir yandan "aslanın" derken, diğer yandan da "yaaa saçma oldu ama, unvanlar gitti, ne yapacaklar, kesin b planı vardır" dedim. İşte bunlar hep kova burcu yüzünden. Çünkü iki ay önce gezegen tarafından yönetiliyoruz.

Unanus ve Satürn.

Unanus ve Satürn selam. Umarım iyisinizdir, neyse sonra yine konuşuruz. Şimdi konumuz farklı.

ŞİMDİ REKLAMLAR

Doğuştan feminist olan Sayın Bayan Markle'a geri dönüyorum. Kendisinden "Çiller Harmleri" bekliyordum. Elbette bu olacak bir şey değil, anca dalgasını geçiriz bu işin ama yarın bu da olursa, yani Harry Markle olarak görürsek er meydanında Harry'i şaşırma-yacağam. Eğer bu da olursa zaten kendisinin işin sırrını öğrenmek isterim.

-Sayın Markle, ne yaptınız da bu adam böyle oldu ekme-k hamuru gibi?

+Meghan Markle ve kocası kiki-kiki

-?????

Bulaşık deterjanı reklamında "neden erkekler oynatılmı-

yor" diyen küçük Meghan'ın, büyüüp çoluk çocuğa karışıp –üstelik dünyanın en köklü ailesinde- sonrasında da bu aileden ayrılmak istemesi aslında onun ne kadar vizyoner ve güçlü olduğunu da işaret ediyor. Takdire şayen. Biz onun yaşındayken "yeşil bulaşık deterjanı ıfıltı saçıyor, ne güzel" diyerek bön bön televizyona bakiyorduk. Belki evimizdeki "baba figürünü" hiçbir zaman us almak haricinde mutfaktaki görmediğimiz için böyle bir şeyi aklımıza getiremedik. Gerçi benim babam ve dedem pastacıydılar, ikisini de mutfaktaki görmüşlüğüm çoktur. Ellerinden pasta, yemek vs. çok şey yedik. Yine de algım hiçbir zaman o yönde çalışmadı. Eksikliğimi düşünüyorum, sıklıkla gördüğüm annem ve babaannemdi mutfakta. Sanırım sebep bu. Belki öğreten yanlış doğruları böyle düşünmeye itti ve bir defasından.

Kadın gibi davranarak bir erkekçe yakışmıyordu bundan seneler önce. Neyse ki devir değişti, bir nebe kırıldı bu algı. Birçok yönden yeni nesil kadınlar rahatladı. Hem çalıyor hem ev işi ilgilenmek gerçekten büyük maharet istiyor.

Evlilik adımın olduğu zamanlarda "bırak evi bok götürsün" yazılı duvarlara ağıyarak bakardım. İmkani yoktu çünkü. Evimi bok götürmesi ne kelimle, baldöküp yalamak gerekirdi-yordu parke taştırları. Ben bunu anemden öğrenmedim. bizim evimiz çoğu zaman dağlırdı kabalaktı.

Hep özeniridin düğün, tertemiz evlere. Sonra o evler dağıldı. Bizim eve bir şey olmadı. İşin sırrı sıkı yapılan temizlikte değil. Geç de olsa anladım.

KADIN KAZANDI

Eltisligi Kate günbegün yaşlanırken, Meghan yıllara meydan okuyacak.

Belki Meghan ve kocası paraya para demeyecekler ama diğerlerinden daha mutlu ve özgür olacaklar.

Belki tüm bunlar özgürlükten evvel maddiyata yönelikti. Hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim KADIN KAZANDI.

Ayşegül Damla Arslan

Ayşegül Vs. Damla

“İz Sürücü”

Fatima yıldız erkan
Fatimayildizerkan@gmail.com
instagrami/fatimayildiz

Bir düğünde olması gerektiği gibi damadın sürekli kapıda sigara içen arkadaşları yerlerindeydi fakat sakallı bıyıklı bu hırpani adamlar bile kendilerini gelen felaketten koruyamamışlardı.

Salona girdiğim an kendimi 70'li yılların düşük bütçeli bilim kurgu filmlerinden birinin setinde buldum. Lanet olsun, çok geç kalmıştım.

Gelinin şişman eniştesi karşıladı beni. "Bizi kurtarmam gerek evlat, herkes hepimiz bu şeyle lanetlendik," dedi. Terlemişti, göbek atmaktan gömleği pantolonundan fırlamıştı ve en kötüsü, ağzına yüzüne bulaşan sim yüzünden ışıltı ışıltı parlıyordu.

Evet, koca bir salon dolusu insan sime bulanmıştı. Gençler, yaşlılar, çocuklar, teyzeler herkes adeta Katar Şeyhinin oturma odası gibi sim kaplıydı.

Zevce bir kuaförün sonuçlarını bilmeden geline ve arkadaşlarına serptiği sim, terli öpüşmeler sonucu tüm salona yayılmış, herkesi esir almıştı. Simin kaynağını bulmak için salona göz gezdirdim. Sonuca ulaşmam zor olmadı...

Gelinin kardeşi straplez elbise sini çeğiştirerek sağa sola koşturuyor, hala ne yaptığını bilmeden kafasındaki, yüzündeki, boynundaki simleri sarılıp öptüğü misafirlere saçıyor. O'nu artık hiçbir güç durduramazdı. Arkamı dönüp umutsuzca çıkarken bir el kolumu kavradı!

Kaşlarındaki ve burnundaki simler yüzünden bir masal kahramanı gibi görünen damadın amcasıydı. Gözlerini gözlerime dikip "lütfen bizi bu durumda terk etme" der gibi baktı, bense o'nun gözlerine "hayırlı olsun Ferhat Enişte!" der gibi baktım.

YALNIZ ÖLÜ BALIKLAR AKINTIYI TAKİP EDER

Cümleten merhaba
Unutmadan buraya okkaki başlangıç noktası koyuyorum
Ki daha sonra dönüp baktığımızda evin yolunu bulabilelim
Başkasını bilmem ama ben nerde olursam olayım
Oradan uzakları severim
Kaybolmaya meyilliyim
Hemen her yere gidebilir ve hiç bir yere dönebiliriz
Zaten ucu açık bi boşlukta
Beş yüz milyar galaksiden yalnızca birinde yer alan
Alelade bi sisteme bağlı yörüngesinde dönüp dururken
Son süratle yaşanan bu gezegende
Ben kimim?
Biz neyiz?
Nası bi dümenin içindeyiz?
İhtimaller okyanusunda
Çok bilinmeyenli denklemleriz
Bişeye inanırlar
Başka bişeye inanırlar
Birilerini bunlara inandırılar
Ve bunların hiçbirine inanmayılar
Tarihte en çok satan kitaplar
Giymesen de kokan çoraplar
Hepimiz her an tehlikeye
Başkarının mutsuzluğuyla beslenen canavarlarım
Nesli tükenene kadar tekizsin zamanlar
Zaman bile insan icadı
Vakit nakit karta takist
Kim bilir bugün kimlerin hedef kitlesindeyiz
Dijital saatler vaatler saatli bombalar
Başı sıkışınca bütün mahalleyi kundaklar
Yangından ilk kurtarılabacak adamlar
Tabii her satıcının var bir alıcısı
Kapitalizmin de payı büyük ama
Müjdemisterim arkadaşlar
Kötelik evvela kafada başlar

Nerde kalmıştık?
Hepimiz bal gibi biliyoruz ki
Aslında para o kadar da önemli bişey değildir
Yine de sıralamada kıl payı farkla da olsa nefes almaktan sonra gelir
Diye kolay vıcına zor
Kulağa da hoş gelseymeyebilir ama
Doğan her yeni bebek gibi ölen de ekonomiyi can verir
Zaten doğuştan hakkımız olduğu halde
Kapsından bile zor girilen

Adına özgürlük denen bu müzaye-
dedeki mafis parçaları
Fahiş fiyatlara satın alabilmek hakkında
erişebilmek için
Çalış baba çalış her gün
Sürün anam sürün her an
Boğulruhum boğul
Bir kaşık suya düşmeyi
Borç içinde öğrendik yüzmeyi
Hayatlarımızı kara sular indi
Sabah sekiz akşam beş
Hayallerimle helalleş
Ağladım sadece çocukken işe yara-
yabilirdi
Yetti batır gemileri kaçır keçileri
Sen yazmazsan
Ben yazmazsam
Değizmez kader keyfedeer
Yalnız ölü balıklar akıntıyı takip eder

Bu gece yattığında alarm kurma!

Geçen gün tesadüfi bir yerde kulağıma takılan şarkının sözleri...
Bir anda kulak kesildim sözlerine. Kesilmemek mümkün değil. Robotla-
şan insanlık düzeyine (düşüşüne) realist bir anlayış yaklaşıp, üzerine
bunu müzik haline getirip günlerini rutine kurban verenlere 'ne oluyor?'
dedirten tınılar.

Sabahın altı buçukunda bir çalar saatin sesiyse uyanıp yataktan fırla-
yan, giyinip zorla bir şeyler atırtıran, sıçıp, işeyip, dış fırçalayan, saçını
tarayan, başka birine büyük paralar kazandırdığı bir yere ulaşmak için
trafikte boğuşan ve tüm bunlara sahip olma fırsatı bulunduğu için müte-
şekkiri olmasın istenen biri hayattan nasıl keyif alabilir? diye soruyor
Charles Bukowski.

Ben de soruyorum; başkaldırmak için daha ne kadar bekleyeceğiz?
Her gün işe gidiyorsun, akşamları erken uyuyorsun ve bunun karşılı-
ğında alabildiğin tek şey koltuk takımı. Gerçekten acınası bir durum.
Görünmez bir kafes adeta. Ne olur hareket edin ve hayalinizdekileri
gerçekleştirmek için zincirlerinizi kırın. Kırın ki hayatlarınıza kara sular
inmesin.

Dip Not: Şarkı 'Üçüncü Yeniler' müzik akımının son temsilcilerin-
den 'Lalalar' isimli gruba ait. Şimdi için ve şarkıyı dinleyin.

Dip Not 2: Virüs elbet bir gün geçecek ya da virüslü yaşamaya alış-
acağız ama; kapitalizm! (#evdehayatvar)

Eda Pera Küçük

edaperakucuk@gmail.com

Yaşananlardan Dersler Çıkarmaya Çalışıyor.

Corona, Çin'in Wuhan kentinden Avrupa'nın göbeğine geldi
yerleşti bile. Ben bu yazıyı Ankara'dan yazarken doğum ve
acil durumlar hariç, kliniğe hasta kabulünü durdurmuş,
evde çocuklarımla vakit geçirmeye başlamış durumdayım. Kafeler,
çocuk oyun alanları, spor merkezleri, spalar ve AVM'ler kapanmış
durumda. Vaka sayısı 1815 olmuş, can kayımız ise 131. Ama siz
bu yazıyı okurken oluşacak vaka sayısı ve can kaybı ne kadar ola-
cak bilemiyorum. Sokağa çıkışlar yasaklanmış olacak mı mesela?
İtalya'daki durum, kalbimizi öyle sıkıştırdı ki Türkiye olarak vakit-
lice yıl almak istiyoruz, acaba başarıya gidiyor olacak mıyız bu global
krizde, yoksa önlenemez olana direndiğimiz fikrine mi kapılmış
olacağız? bilmiyorum. Ama bugünkü aklım ve kalbimle biliyorum ki
önlemleri dikkate alırsak ve evde kalırsak olabildiğince az vaka ve
kayıpla atlatılabilir.

Sosyal medyada bugünlere ilişkin şakalar, mizah içerikli payla-
şimler görüyoruz ve mutlu oluyoruz. Çünkü bağ etmenin bir
yolu da haffa almadan ama kendi psikolojimizi de sağlam tutarak
sosyal mesafeyi korumak. Ve sahiden yıllar sonra tarih bugünlere
de yazıldığında "2020'yi en az kayıpla atlatan efsane nesil" diye anıl-
mak da var bence kaderde. Bu, gerçekten olabilir. Bunca afeti,
üzücü haberi, kaybı ve gözyaşını göğsümüzde yumuşattık ama ga-
liba daha fazlasına çok da hazır değiliz. Bir sonraki aşamada uzayıp
istisla bekleyenler var ama bence uzayılar o kadar da kötü değil-

ler. Buyursunlar gelsinler, koskoca
evren hepimize yeter. Şunu atlatı-
la da işişi kaçışmadan yaşana-
cak uzayı-dünyalı dostluğuna bile
inanır oldum ben.

Şaka bir yana, atlatığımızda
yaraları olmayacak mı üstümüzde
bugünlerin? Elbette olacak. Maddi
ve manevi zararlar almış, yorul-
muş, ümitsizliğe düşmüş de ola-
cağız pek tabii. Ama sağlıklı öyle
önemli ki... Ona şükrederken an-
lamı kaybedecek bütün dertler.

Hep birlikte kalkıncağız yeniden, eksiklerimizi yerine hep birlikte
koyacağız, kepenkleri neşeye açıp meydanları kol kola dolduraca-
ğız yeniden. Baharı kutlamak için nice güzel yıllarımız olacak. Ka-
yıplarımız olmasa ne güzel olur ama durumu en az kayıpla
atlatmak için elimizden geleni yaptığımızı bileceğiz. Yapacağımız değil
mi, kendimiz kadar düşünüyoruz sevdiğimizizi de? Gececek. Yeni-
den güleceğiz ve balkonlara söylenen şarkılarını verdiği neşe gibi
nice sevinçler tadacağız mutlu ve sağlıklı günlerde hep beraber.
Dünyanın elleri tertemiz olsun, bunu da alt edeceğiz, inanıyorum
ben.

Gökçen
Erdoğan

Gramafon Avrat'lar ve Pavyon Adamları

Gülsüm Güler

Sabahattin Ali hikayelerinde kadınlar; erkek dünyasının kapanmayan yarasına bir merhem gibi, umulmadık ellerden gelen bir merhamet gibidir. Anadolu'nun ne yapacağı bakışından, duruşundan, çığarayı tutuşundan belli olan erkeklerinin aksine kadınlar, öngörülemez zihinsel ve duygusal aktivitelerini her şartta koruyan dayanıklı varlıklardır. Son okuduğum Gramafon Avrat isimli hikayesinde de Anadolu'nun aslen herkese ayan ketum çehresinde dolaşan kadın ellerini takip etmiş Sabahattin Ali. Konya'nın köklü geleneği oturak ailelerinden bir kadını almış; silahların ve türlü soysuzlukların gölgesinde, onun saklanan yüzünü resmetmiş. Hikayeyi bitirdikten sonra bu kez Ankara pavyon kültürü üzerinde düşündüm. Uğurlarına tarlar satılan, maas yedirilen, alın bozdurulan kadınların adı sani duyulmuş muydu sahi? Sadece "eğlenen" ve bu "eğlenme"yi kendilerine sunan kadınları hafife alan bir erkek cemaati vardı sanki. Yakın zamanda karneleri iyi olan erkek öğrencilerini pavyona götürülen öğretmenlerin haberini duymuştuk mesela. Gerçi o çıtayı yükseltmiş ve öğrencilerini seneye Tayland eğlence merkezlerine götüreceğini vaat etmişti ama biz sınırlarımızın içinde kalalım.

Kısa süre önce "Beyazlar Sönsün" isimli bir belgesel izledim. Bayazlar sönsün o kadar çok şey çağırtdı ki zihnimde. Beyazlar sönsünce başkalaşan erkeklerin birkaçıyla karşılaşma, yine beyazlar sönsünce ortaya çıkan kadınların yüzlerini görüp hikayelerini dinleme fırsatı buldum böylece. Belgelele hakim olan erkek dilinde bir kardeşlik vurgusu vardı. Buraların böyle bir raconu var demek ki dedim ama yanlışım. Beyazları söndüren iki yüzülüğün ilk ipuçlarını da görmüş oldum böylece. Alkol ve çeşitli madde kullanımından sağlam bir muhakemeye sahip olmadığı anlaşılabilir bağımlı bir müşteri, neden başka yerleri değil de pavyonları tercih etti? sorulunca "sevdiğimiz kardeşlerimiz var sonuçta, onlar için geliyoruz" diyor, "takıntılı olduğumuz bayanlar oluyor onlar için geliyoruz" diye de yarım ağız ekliyor biraz sonra. Bir başkası, seyrilciyi inandırmak istercesine "İnanır mısınız bu gardeşlarımızla bir avelmeye gittik dolaştık, inanır mısınız çok sıkıcı, içimiz bunılıyor. Ammaa, akşam geliyoruz buraya: sohbet muhabbet dldl, yiyeceklerimiz geliyor. Ne diyeyim sana, şu beyaz ışıklar sönsüyor da girmizi ışıklar yanıyor ya, bambaşka bir ortam oluyor burası." diye ekliyor. Ya rabbi bu nasıl bir sohbet muhabbet aşkırdı? Halbuki beyaz ışıklar sönsünce kadınlar geliyor, bunu biliyor herkes. Neden bu yere geldiğini biliyoruz dostum. Hikayemize devam edelim. Sabahattin Ali Gramafon Avrat'ın acayip bir huyundan bahsediyor. Bu da bir gördüğünü bir daha asla hatırlamamasıdır. Annesinin beşi bir yerde, dedesinin tarlalarını uğruna satanları bile ikinci görüşünde hatırlamaz da çırpınır. " Hani ya

birlikte bağa gittik ya? Hani beni biçkiydiler da dört ay hapis yattım ya?" Zelli gördükleri ve işah kabartıkları kadın tarafından zelli edilmenin acısını tadıyorlar böylece. Alkolün etkisiyle koluna yapıştıkları ve takıntılı oldukları kadınlar tarafından zoraki söz koparıldıkları adrese icabet edilmeyince yıkılıyor, ağırlar pavyon adamları da; tıpkı Gramafon Avrat'ın takıntılıları gibi. Böylece kendi yaşamlarını bir yumak halinde döndüre döndüre yuvarlayarak her akşam aynı yere kendilerince başları dik cepleri delik döniyorlar. Bile isteye kandırıyor ve kandırılıyorlar. O kadınlar mı? Onlar kimseye ne söz ne de yüz veriyorlar aslında. Her gün kendi gerçekleriyle yüzleşmeye ve sadece işlerine bakıyorlar. O adamların kulağında gider mi bilmem ama bir de sır vereyim. Evde kaldığımız şu corona günleri için Sabahattin Ali'nin bahsi geçen hikayesinin aynı isimli bir filmi de var. 87 yapımı bu filmi sevgili Ayşe Şasa senaryolaştırmış hem de. Aynalara bakmayı öğreneceğimiz günlere!

BAYAN YANI

98

NISAN-MAYIS 2020 / 04

10 TL K.K.T.C.34 TL

NE
İZLİYOSUN?

GERİLİM!

KİM
OYNUYO?

HERKES!!!

İTALYA'DA ÖLÜ
SAYISI 8 BİNE,
İSPANYA'DA 4 BİNE,
İNGİLTERE'DE...

